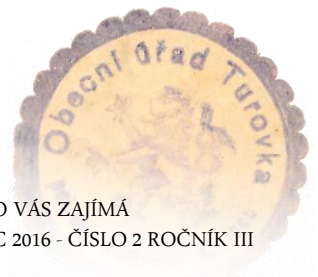

NOVINY Z TUROVKY

KULTURNĚ-SPOLEČENSKO-ZÁBAVNÍ OBČASNÍK Z TUROVKY I ZE SVĚTA, ZE KTERÉHO SE DOZVÍTE VŠE, CO VÁS ZAJÍMÁ
ZDARMA A BEZ REKLAM

PROSINEC 2016 - ČÍSLO 2 ROČNÍK III

Milí čtenářové,

zima je tady, nevlídno a sychravo, kolem nás to všechno prská a kašle a kýchá, bacily se vydaly do světa a my musíme bojovat. Samozřejmě naše mladé a odolné organismy všechno zvládnou, avšak někdy i těm je třeba pomoci. Prevence je nesmírně důležitá, však to znáte. A malý pohárek na dezinfekci rozhodně neuškodí. Proto ten obrázek na obálce nového čísla Novin z Turovky. K němu se úzce váže příspěvek o trávě tomkovici vonné uveřejněný v čísle předcházejícím. Svět je velký, ale malá Turovka se v něm rozhodně neztratí. Kam se poohlédneme, tam najdeme Turovku. Neuvěřitelná náhoda mi přivedla do cesty tuhle lahev a věřte, že to není žádná kamufláž či fotomontáž či obyčejná lahev domácí pálenky polepená nějakou samolepkou, na kterou si můžete napsat cokoli. Samolepka to tedy je, ale skutečný výrobce tohoto moku existuje v Polsku – Polmos ve Wrocławu. Klasická vodka ochucená bizoní trávou, jinak tomkovici vonnou, dle tradiční receptury. Tohle bych asi těžko někde na internetu našel a takovou raritu sám někde objevil, kdyby to kamarádka mé dcery Zuzky, která byla několikrát u nás v Turovce na návštěvě, čírou náhodou nedostala od svých dalších kamarádů - ona Ruska, on Polák - kteří na to narazili v Německu, kde žijí, tam to tedy koupili a poslali sem. Náhoda je blbec, jak se říká. Wódka Turówka se vyrábí v Polsku a to už patrně dost dlouho. O tom svědčí dvě historické etikety na další straně, dokonce to jakási firma z Milána dovážela / ještě dováží ? do Itálie. Není to úžasné ? Polsko, Německo, Rusko, Itálie a Turovka ! Ta lahev na fotce je nová, z letoška a jak jsem již naznačil, neexistuje jenom na fotce. Máme ji už v Turovce, je velmi dobře schovaná a ještě jsme ji neochutnali, čekáme na tu nejlepší příležitost. Ze zadní etikety se dozvíme, že tam je barvivo, že to má jen 40%, že to bylo vyrobeno 18.března 2014 a také kdo to distribuuje. Tož, dáme si někdy společně ten pohárek na zdraví ?

Než k tomu ale dojde, ponořte se pěkně do textů a zakoukejte se do obrázků nového čísla turoveckých novin. Užívejte si života, vánoční pohody, opatrujte se a hlavně mějte se rádi.

Vaše redakce

Je mi 60 ! To se musí pořádně zapít !

Také máte doma seniora, který denně popíjí nějakou lihovinu ? Nezazlívejte mu to, dělá pro své zdraví to nejlepší, co může.

Po dovršení šedesátky jako by docházelo k zásadní změně : alkohol se z nepřítele mění ve spojence. Ovšem jen u těch lidí, kterým v požívání „ohnivé vody“ nebrání nějaké choroby. Zdravému člověku začíná pár každodenních panáků kořalky či jejich ekvivalent ve víně

a pivu velmi svědčit. Na univerzitě v americkém Texasu snesli až překvapivě mnoho důkazů, dokládajících toto tvrzení. Mírné dávky alkoholu prý u zdravého jedince podporují práci srdce a vůbec oběhové soustavy, zřejmě fungují i jako prevence Alzheimerovy choroby a možná dokonce stařecké cukrovky. Úplnou novinkou je pak poznatek, že alkohol v pokročilém věku oddaluje vznik demence a

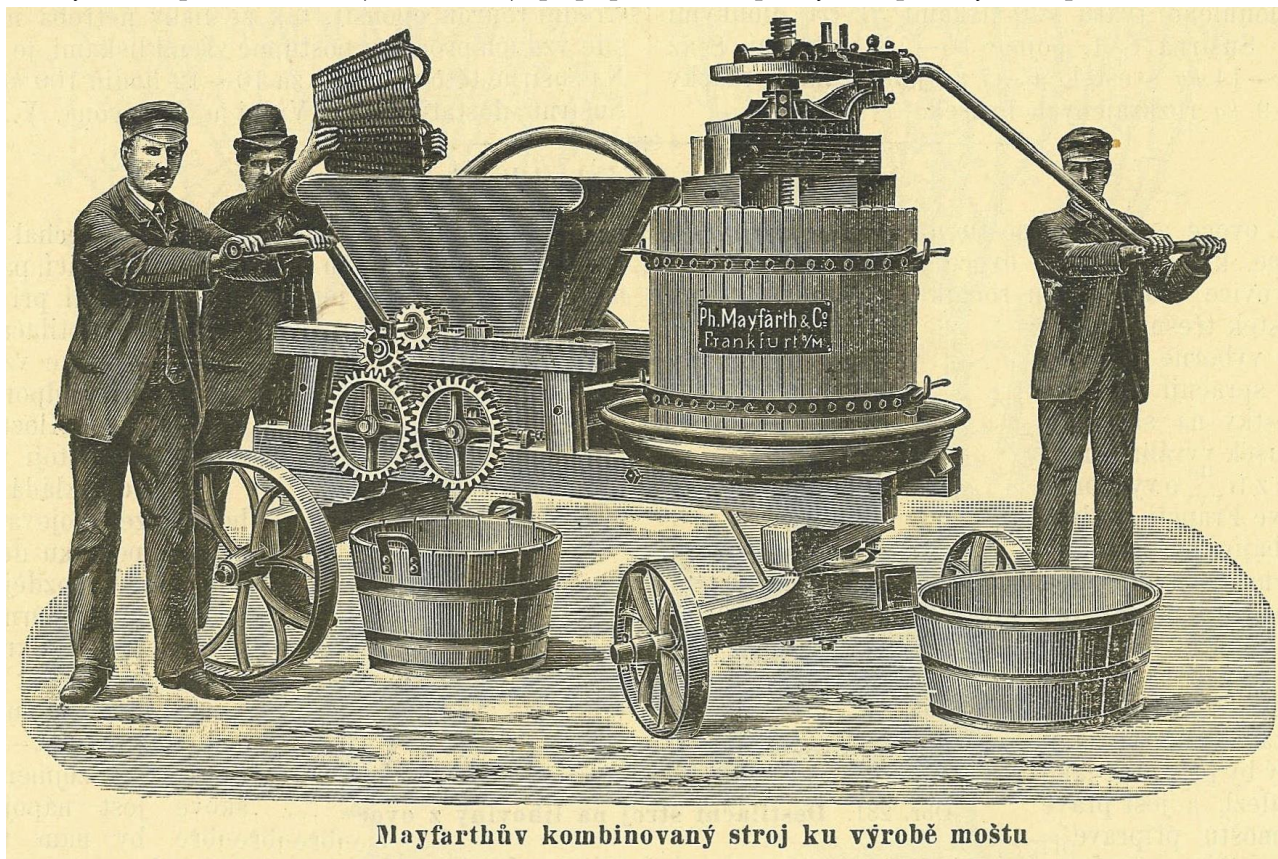

posiluje paměť. „Lehká a střední konzumace alkoholu také prokazatelně zlepšuje epizodickou paměť,“ říká autor studie Brian Downer. „Rovněž je spojena s větším objemem hippocamu (část mozku).“ Výsledky studie naznačují, že lihové nápoje iniciují regeneraci buněk hippocamu a stimulují tvorbu chemikálií zapojených do poznávání a zpracování informací v mozku. Senioři se díky alkoholu také lépe učí. „Jinak ale pořád platí, že častější popíjení pěti a více panáků denně u mladších lidí mozek ničí,“ varuje Brian Downer. To je krásné zjištění, že ? Je to ovšem jen krátké shrnutí, zájemci si nepochybně přečtou celou studii :

Effects of Alcohol Consumption on Cognition and Regional Brain Volumes Among Older Adults - Brian Downer, Yang Jiang, Faika Zanjani, David Fardo - American Journal of Alzheimer's Disease and other Dementias, volume 30, state published - June 4th, 2015, number of pages 11.

Zdroj českého překladu je kdesi na internetu, O.H. 5.listopadu 2016

Jo, abych nezapomněl – víte, jak a čím nejlépe připravit mošt pro výrobu pálenky ? No přece takto :

Mayfarthův kombinovaný stroj ku výrobě moštu

Malý příběh jednoho křížku

Příliš se mi toho v tom krátkém časovém úseku zjistit nepodařilo, třeba se někdo ozve a informace upřesní a doplní. Jisté je zatím jen to, že se jeden křížek v okolí Turovky znovu narodil, že vstal z mrtvých a to díky přičinění několika místních lidí, kteří do toho investovali svůj čas, energii a peníze, aniž by je k tomu někdo nutil. Prostě to chtěli udělat, protože to považovali za správné. Kéž by se takto chovali všichni – ano, až takový idealista opravdu nejsem – a přestali se zavírat jen do svých zahrad, dvorů a zvelebovali pouze to svoje, to za svými hradbami. Ve významu tohoto tématu není vůbec důležité co je moje, co tvoje a co je obecní, důležité je, jak vypadá celé prostředí, ve kterém žijeme. Mít vyleštěná svoje okna, vyluxovaný svůj dvůr a přitom se přes plot koukat do čurbesu, to nesvědčí o dobrém vztahu k okolí. Skoro bych použil parafrázi známého českého rčení : „Doma huj, venku fuj.“

Tak to je on, respektive takhle vypadal ještě v zimě 2015. Kdo ho kdy stvořil, to přesně nezjistíme asi nikdy, víme jen, že ho nechal postavit v roce 1882 někdo z rodiny Daňhelů a že u něj zasadil lípu, která je dnes pořádná, ta by mohla nějakých těch 130 let mít. Kdo křížek kdy zbořil, či za jakých okolností se to stalo, to se zřejmě nedozvíme také. Nicméně o souvislostech spojených se stavěním a bohužel i bouráním křížků existuje informací více a to v různé odborné literatuře, do které se nyní na chvilku ponoříme.

Boží muka, kříže a kapličky, tedy nejtypičtější drobné sakrální památky, jsou často označovány za neodmyslitelný prvek české krajiny. U nás mají po staletí dlouhou tradici, která byla zásadně přetržena násilným vystěhováním sudetských Němců a podruhé érou komunismu. V této době hodně staveb z krajiny zmizelo, mnoho zchátralo a s nimi se většinou ztratil i jejich dříve samozřejmý význam, funkce a také vztah lidí k nim, což bylo patrné z jejich bédného stavu.

Kříže jsou pravděpodobně nejstarší z drobné sakrální architektury a objevují se nejspíše okolo devátého století, kdy Karel Veliký vydává nařízení stavět tyto objekty u cest. Jiným příkladem pokřesťanství pohanského symbolu jsou Boží muka, která se v 11. století objevují ve Francii jako tzv. svíce mrtvých stavěné u hřbitovů. Boží muka stojí většinou při poutních cestách. I přes velkou variabilitu tvarů, je možné

6. listopadu 2016

identifikovat několik
ustálených typů
architektury Božích muk :
jsou kamenná sloupková
nebo pilířová zděná
většinou čtyřboká s omítkou
a obílením. V horní části
(lucerně neboli kaplici)
čtyřbokých muk jsou čtyři
výklenky (niky) na obrázky
Kristova utrpení nebo
světců. Sloupek, na jehož
konci se lucerna nachází, se
nazývá dřík a podložen bývá
zpravidla menším soklem.
Půdorysem je zpravidla
čtverec, obdélník, zřídka
kruh nebo ovál. Střecha je
krytá šindelem, taškami
nebo cihlami a většinou je
zakončena křížkem. Z
drobných sakrálních staveb
jsou vývojově nejmladší
kapličky spadající do období
protireformace na počátku
18. století. Nejvíce jich bylo
postaveno v 19. století.
Jejich siluety se staly
neodmyslitelnou součástí
české barokní krajiny.

Pohanská krajina byla považovaná za posvátnou jako celek, určitá místa však sehrávala zvláště důležitou roli. Těmito místy byly vedle návrší, hájů a studánek zejména rozcestí a křižovatky. Rozhodnutí správné cesty bylo vnímáno v rovině přijetí dobra a odmítnutí zla, k tomuto aktu měly napomoci transcendentální síly situované do stromů, kamenů, soch a oltářů.

Drobné sakrální stavby pravděpodobně nebyly jen ostrůvky posvátného v krajině. Zejména je to možné tvrdit o době baroka, kdy dochází k rozmachu poutí. Po cestách, které k sakrálním stavbám vedly, chodili účastníci procesí a poutníci. Vznikaly tak posvátné linie křižující území mezi chrámy, na nichž drobná sakrální architektura plnila funkci zastavení, místa pro modlitbu a připomenutí smyslu cesty.

Drobná sakrální architektura se stala nástrojem i v trestním právu jako znamení urovnání sporu v podobě smířčího kříže, ale také v majetkoprávní oblasti, kde označovala hranice pozemku uvedeného do držby. Hraniční funkce byla patrná i u objektů, které upozorňovaly na meze panství.

Klíčovou roli pro českou krajinu sehrála změna režimu ve čtyřicátých letech dvacátého století. Zejména procesy kolektivizace a znárodnování měly nedozírné a často tragické důsledky jak pro krajinu samu, tak pro její obyvatele. Scelování pozemků spojené s rozoráváním remízků a kácením rozptýlené zeleně šlo ruku v ruce se ztrátou vztahu ke krajině. Vazba k vlastní půdě představovala na venkově základní existenciální rozměr a mnoho sedláků, kteří odmítli vydat dobytek a pozemky, bylo perzekuováno. V krajině společně s remízky zanikla i četná cestní síť, na kterou byla navázána drobná sakrální architektura. Je otázkou, zda

existence konkrétních staveb nebyla vlastně ponechána na libovůli jednotlivců, kteří pozemky scelovali. Objekty, které v krajině přežily, se často staly malým ostrůvkem, občas doplněným ponechanou zelení. Osamocenou sakrální architekturu nebylo v rozorané krajině těžké z traktoru přehlédnout a mnohé stavby tak byly pravděpodobně nezamýšleně nebo z nedbalosti zničeny zemědělskou technikou.

Po roce 1989 přestává být péče o drobné objekty sakrálního charakteru negativně vnímána. Tradice udržování staveb byla v některých oblastech přerušena a jejich poselství pozapomenuto, případně nedoceněno. Přesto se však Boží muka, kříže a kapličky v poslední době stávají tématem mnohých diskuzí. Vedle památkářů, historiků, environmentalistů a krajinných architektů se o tyto stavby zajímají i jedinci a skupiny z řad širší veřejnosti, občanská sdružení a mnohé obce. Objevují se lidé, kteří stavby měří, popisují, počítají a zakreslují do map. Pátrají po pověstech a příbězích, které se ke stavbám vážou. Hledají data vzniku, oprav a případného zániku staveb, jména těch, kdo měli s kapličkou, křížkem, Boží mukou co dočinění.

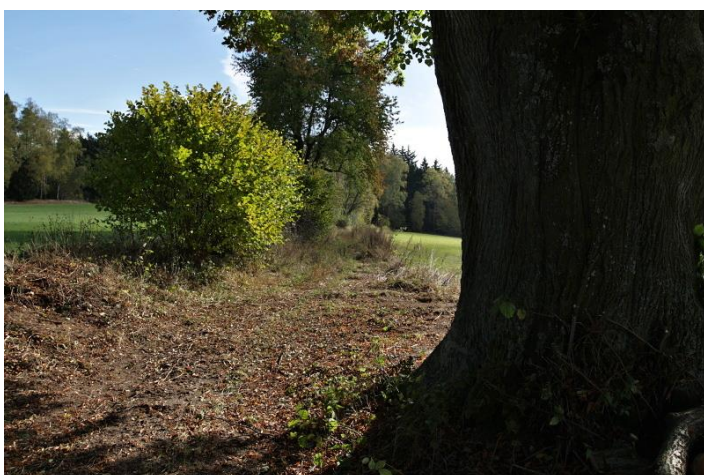
28. října 2016

9. května 2014

Cesta do Polesí či Léskovce (v mapě označena jako 1), k dalšímu křížku a samozřejmě lípám vedle něj (modrá značka na mapě), což není zakresleno úplně přesně, protože mapa tam už končí a cesta se dostala mimo ní.

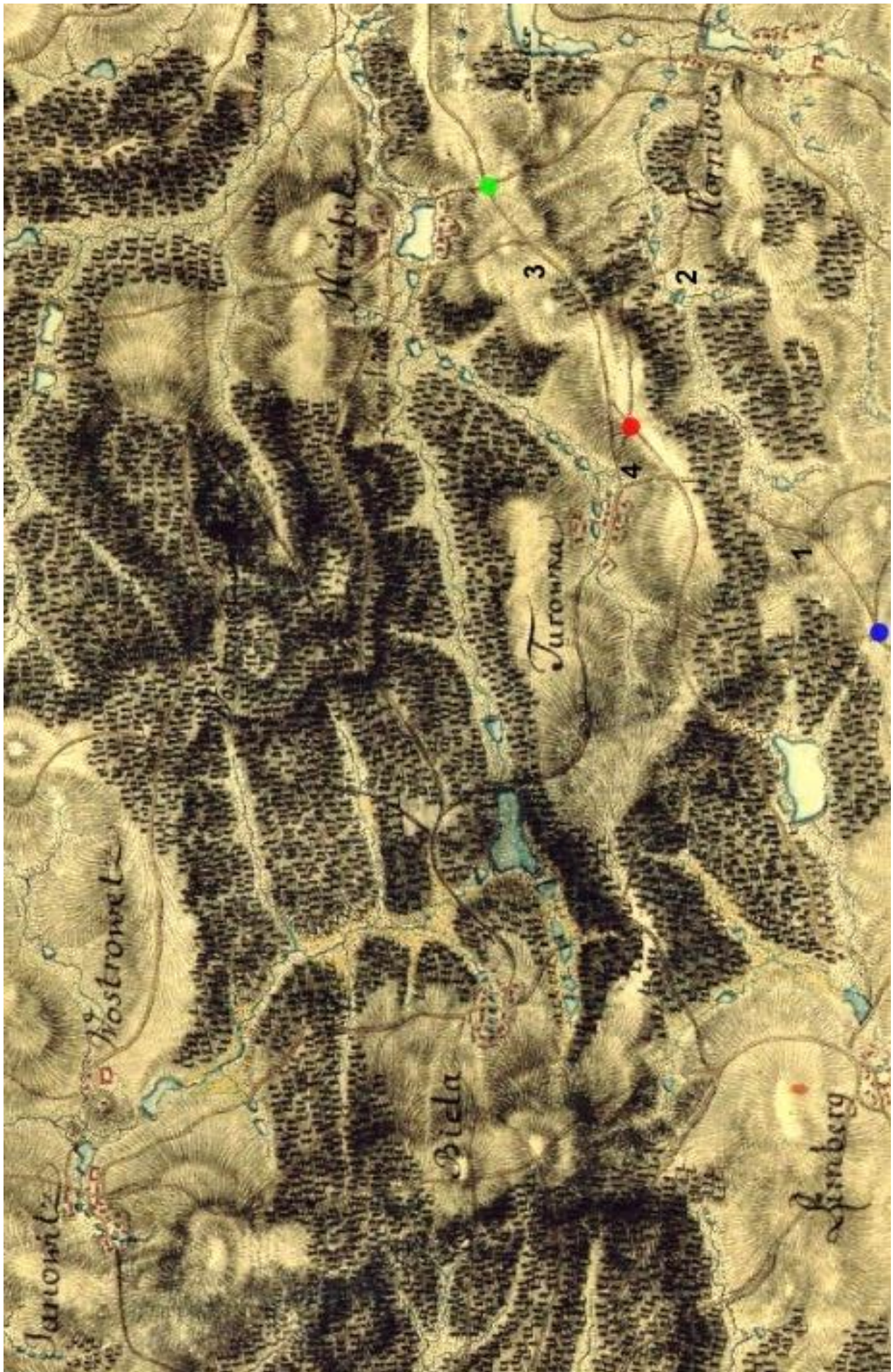
Cesta do Horní Vsi (v mapě číslo 2), lesem z kopce dolů, dnes ale nelze prakticky použít, protože narazíte na pastvinu ohrazenou ze všech stran elektrickým ohradníkem, škoda. Pamatuji se, že jsme tam často chodívali a nejenom my. Takový noční návrat z Horní Vsi do Turovky, to nelze vyprávět, to se musí zažít.

Původní stará cesta do Hřibčcí a Horní Cerekve (v mapě jako číslo 3), k dalšímu křížku (zelená značka), který leží na dnešní cestě spojující Hřibčcí s Horní Vsí. Tuhle cestu u Turovky už nevidíte, dnes je rozoraná, museli byste přes pole a kolem lesa, pak se ale na tu cestu dostanete, aby vám za chvíli opět zmizela v poli.

Cesta do Turovky (v mapě číslo 4) je od křížku jenom krátká, to nám už zbývá jenom kousek

No a dnes v Turovce ? Také hledáme, pátráme, zachraňujeme. Opravený křížek stojí kousek od Turovky, pod nádhernou lípou, na křižovatce čtyř původních cest. Na mapě josefského mapování z druhé poloviny 18.století je to místo vyznačeno červeně. Zrovna tuhle mapu jsem vybral záměrně, protože jsou na ní krásně vidět původní cesty. Tak si snadno představíte, odkud kam se putovalo, kde se u křížku oddychovalo a jak byly ty staré cesty chytře vymyšleny. Křížků je v širším okolí samozřejmě více, já jsem do této staré mapy zakreslil schválně jen tři, které spolu souvisí. Pokud ale zabrousíme do mapy současné, třeba [sem](#), pak si současné cesty i náznaky těch původních můžete prohlížet v různých zvětšeních i pohledech, je to z výšky opravdu nádherně vidět. Uvidíte cesty (úplně stejně jako v životě), po kterých dnes chodíte, uvidíte jiné, které se postupně ztrácejí, aby se zase někde u kus dál objevily, a najdete tam ty, které definitivně končí před polem, což se bohužel stalo právě u našeho křížku. Nápis na křížku je téměř nečitelný, ono se není vůbec čemu divit po tak dlouhé době, co ležel zahrabaný v zemi. Text zkoušíme různě zvýraznit, v počítači retušovat, obarvit, nasvítit, luštíme to postupně a najednou objevujeme : KE CTI A CHVÁLE JEŽÍŠE KRISTA SYNA BOŽÍHO L.P. 1882 – ovšem, něco nám tam ještě chybí.

Po ne zrovna snadné rekonstrukci byl křížek znovu postaven na své místo 28.října 2016, v den 98.výročí vzniku samostatného Československa. Úžasné a symbolické. Děkujeme !! Josef Holý, Jaroslav Svoboda, Josef Plešák, Antonín Petrák, Ondřej Petrák a Josef Petrák. Ti dva malí caparti toho sice zatím moc nepomohli, jsem ale přesvědčen o tom, že už pochopili, což je v tuto chvíli možná cennější. A pokud ještě ne, pak jednou zcela jistě všechny ty souvislosti pochopí. Možná tehdy, až se k tomuhle křížku budou v budoucnu vracet a do ruky se jim dostane třeba tahle fotka. Pokud není uvedeno jinak, pak jsou snímky pořízeny během října 2016, kdy rekonstrukce probíhala. Celou fotodokumentaci najdete [zde](#).

Zdroje : Drobné sakrální památky, jejich obnova a funkce v současné české krajině. Bakalářská práce, Katedra environmentálních studií MU Brno, 2008, © Monika Vokálová + všichni autoři v práci citovaní. | © 1st (2nd) Military Survey, Section No. xy, Austrian State Archive/Military Archive, Vienna © Laboratoř geoinformatiky Univerzita J.E. Purkyně - <http://www.geolab.cz> , © Ministerstvo životního prostředí ČR - <http://www.env.cz>
Fotografové : Miluška Holá, Petr Holeček, Ondřej Hruška | O.H. 3.prosince 2016

Víkend v Turovce

Děvčata v kanceláři se bavila o posledním dubnovém víkendu. Konkrétní plány ani u jedné jasné, navrhuji tedy – co Turovka ? Jen chvilka přemýšlení ... šlo by? Opravdu tam nikomu nebudeme vadit ? Nu tak ano.

Rychlé, správné rozhodnutí, pak již jen těšení se. A velké přípravy. A spousta dotazů, pochopitelně. Kdo tam všechno bude? Jestli nějakí kluci? Jak staří ? Svobodní ? A kam všude pojedeme, kam se podíváme, co navštívíme, kde nakoupíme? Jako kdybychom snad jeli na celé prázdniny. Seznamy zásob, těch věcí s sebou, málem to Magdino auto ani nepobralo. Nakonec jsme se ale přec se vši bagáží vměstnali a chvilku před páteční sedmnáctou hodinou vyjeli z Karlína. Vlastně štěstí, že Vojta, s nímž se původně počítalo také, byl odvelen na sobotní svatbu kamarádky. Pro něj sice možná trochu traumatický zážitek, ale nám, jakkoli jsme ho postrádali, to situaci ulehčilo a cestování zjednodušilo. A to si ani Míša nenapekla námi očekávanou porci řízků, s tou by minimálně polovina zavazadlového prostoru byla plná. Takže to vypadalo na pohodu než jsme si protrpěli obvyklý pomalý víkendový úsek na magistrále, v koloně kolem Muzea a přes Nuselský most, a definitivně zastavili hned na výjezdu na dálnici. Jakási hromadná nehoda daleko vpředu před námi, pravděpodobně sice neblokující všechny jízdní pruhy, ale způsobující zúžení do takové míry, že se k dotyčnému místu na osmnáctém kilometru dostáváme až po dvou hodinách. Vzpomněl jsem si na svou někdejší úplně první cestu do Turovky před pěti lety, hned tehdy mě, nezkušeného chalupáře, potkalo něco podobného. Ještě že tady v autě se dají na rozdíl od nacpaného autobusu natáhnout nohy, pohodlně se uvelebit na sedadle a dle potřeby stáhnout či přivřít okénko.

Ale pak je špunt uvolněn a už to jede. Stíháme tak nakonec ještě otevřenou nákupní zónu v Pelhřimově a doplnění chybějícího sortimentu. Především tedy jedné položky, místního lahvového piva Poutník, Jarda v Turovce ho má nejraději. A děvčata se na něj, rozumějte na Jardu, těší, chtějí ho překvapit, potěšit, popřát dodatečně k svátku. A jaksepatří se rovněž vytáhnout, takže bereme dvanáctku, hnedle deset kousků. Teď je vozidlo opravdu optimálně vytížené a nás čeká poslední kousek trasy. Míša s Magdou jsou tady poprvé, nestačí tedy kulit oči, lesní zvěř hned vlevo, hned napravo od cesty, klasické dvory ve vesnicích, kterými projíždíme, no a ta jména na cedulích či rozcestnicích, jů, Zajíčkov, Houserovka, tady povědomé Počátky nebo Telč, je to daleko ? A pak už Cerekev, Hříběcí, a tady na konci ukazatel s nápisem Turovka ...

Stíháme vyjet na náhorní planinu ještě za soumraku, dojem není tak úchvatný jako při západu slunce nebo za plného slunečního svitu, ale stejně ... a samozřejmě srnky nerušeně se pasoucí v travnatém klínu hned za

zatáčkou, krávy putující přes pastviny na obzoru. A Jardův Filda štěkající zpod vrat a vítající nás. Rychle vybalit to nejnnutnější, domluvit se s Káčou a Petrem, kteří, včas varováni, se vyhnuli zablokovanému začátku dé jedničky, a ač startovali z Prahy o dvě hodiny později, dorážejí téměř současně s námi, vzít nějaká piva, sváteční rum s lodičkou na etiketě a hurá naproti, představit se, popřát, dozvědět se novinky a vypracovat rámcový program na sobotu a neděli

Jarda jen září, co bych vám jen všechno nabídnul ?, pochopitelně nás bere do svátečního obýváku, ne jako jindy se mnou pouze do kuchyně, no jo, mladé pražandy, ale možná už také působící „čarodějné“ kouzlo, pořád odbíhá, čaj a kafičko, rumíček ne ?, tak ale aspoň tahle jablíčka ochutnat, jsou ze zahrady, na podzim vypálená, no a co k tomu, snad pivečko napůl ?, a vůbec, budeme si tykat, mám tady salám, nedáte si ? Přátelství se počalo tmelit, padli si vzájemně do oka, Jarda náhle přestal dávat tolik úzkostný pozor na jazyk, chce vzít skleničky, sekretář nejde otevřít, slovíčko uklouzne, no kurva, tedy, pardon, děvčata, ta se jen chichotají, inu spát se šlo až před půlnocí, poté, co se nalilo ještě do druhé nohy, něco se pojedlo, Míša prohlédla příbytek a na všechny jí neznámé předměty se důkladně vyptala, Magda pochválila zachovalý příborník a Filda se celou dobu nenápadně natahoval přes práh, aby si také co nejvíc užil vzácnou chvíli. Hvězdy svítily, božský klid vůkol, jaro bylo cítit ve vzduchu, vše nasvědčovalo tomu, že příznivá meteorologická předpověď vyjde.

Ráno kupodivu dívky docela časně vzhůru, musely po návratu do chalupy padnout do peřin a v tom momentu usnout, určitě působil ten vysokohorský vzduch, trochu asi i slivovička a jistě celá ta spousta zážitků. Káča s Petrem ale ještě dospávají po náročném pedagogickém týdnu, nebudeme je budit a zajedeme zatím pro chleba a něco k snídani. A také do místního obchodního domu Vichr, založeného v roce 1868, jak holky z mnou zaslanych fotografií vědí. Nad jejich dotazy se ovšem usmívám. Bude tam kde zaparkovat?

Stihneme to všechno projít ? Berou tam kreditky ? Zaparkovali jsme a stihli i bez kreditních karet projít všechna oddělení, s výjimkou železářství, a nakoupilo se, pak, že zmlsané měštky nic nezaujme, Magda si vybrala buclatou čajovou konvici, do výlohy pro ni pan prodavač musel sáhnout, Míša zas hrneček s něžným květinovým

motivem, a dokonce zbyl čas na krátkou pochůzku k Petrákům do potravin za roh, do trafiky pro další láhev rumu, ta se hodí vždycky, omrknout zvenčí faru, kostel, zámek a hotel Rustikal, pochopitelně areál importní firmy IBK, pro kterou dovážíme z různých koutů světa oříšky a sušené ovoce, což až dosud jsme ale vídali jen na průvodních dokladech v kanceláři, a pak již zpět. Sluníčko začíná pražit, zážitkový víkend musí být naplněn vrchovatě, kam tedy vyrazíme ? Nápadů mnoho, nejvhodnější se jeví je skloubit do jediného – vypravíme se na Křemešník !

V pěti se vmáčkne do jednoho auta, po nevelké, ale postačující snídani frčíme. Holky jak ze škatulky, co kdyby náhodou, já samozřejmě schytávám od módní policie zastoupené naší Káčou tradičně nejnižší hodnocení. Hm, počkej večer. To se situace obrátí a já jistě sklidím kladné body. A ani se nebudu muset nějak strojit ...

Na Křemešníku jsme byli již mnohokrát, v posledních letech především právě díky starší dceři. Obvykle zahajujeme výstupem na rozhlednu, jednak máme na začátku dostatek sil, jednak u ní začíná stezka, po

kteře se postupně dojde až ke studánce se zázračnou vodou, kapličky, dávnému příbytku legendárního poustevníka ve skále a pak nahoru po Křížové cestě, až ke kostelu Nejsvětější trojice. Jistě, nic nás nenutí jít zrovna takto, ale je to trasování ze všech úhlů pohledu praktické a po příjemné procházce i slušném sportovním výkonu logicky vrcholí posezením v turistické chatě, na její terase, při dobrém obědě nebo jen osvěžujícím nápoji či zmrzlinovém poháru. To by ovšem Káča nesměla utrousit hned v úvodu zmínku o kameni. Děvčata okamžitě zpozorněla, po pár doplňujících dotazech přidala do kroku a

odklonila se do protisměru. Zatímco já s Petrem se pokoušel alespoň nahlédnout do poutního kostela a vůbec se pokochat pohledem na celý objekt podstupující zdárnou rekonstrukci, trio vdavekchtivých minulo skoro bez povšimnutí jak tuto barokní perlu, tak tajuplnou stavbu nacházející se ve svahu pod ní, Větrný zámek, nazývaný též „havraní“ podle skleněných soch černých krákoravců umístěných na jedné ze dvou věží téhle ne zcela dokončené vily ze 30. let minulého století, a tryskem vlétlo do lesa vyhledat a vydrápat se na balvan zaručující, ach, co vlastně, maně si vybavím Vojtu lehce se teď jistě už někde rosícího a beroucího si mustr (možná však také timeout ?) Slyšíme hlahol a úlevný smích, monumentální solitér je nalezen a postupně dívkami i zdolán, Káča se zase v mezidobí poučila a předává moudra dál, pro úspěch, který se má nejpozději do roka dostavit, je nutné nejen nahoru vyšplhat, ale i zpět na pevnou zem se dostat bez jakékoli cizí pomoci, s Petrem jsme tedy odháněni, naše ruce, které by poskytly potřebnou oporu, neb výstup je to docela náročný, to ano, jsou se zoufalým křikem odmítány. Ale už jsou všechny nahoře, pospolu si užívají to štěstí a naději, co povídám, jistotu, však již si zaclánějí oči a pátrají v dáli, zda se neobjevuje první z princů na bílém koni nebo fešný chasník, co vyrazil do světa na zkušenou a k polovině království, kterou si jistojistě vyslouží, přibere rád i některou z trojlístku. Vzájemná fotografování, poslední „svobodná“ selfička, snad i modlitbičky u křížku. Dolů to jde opravdu hůř a pomaleji, ale děvčata nespěchají a hlavně dávají pozor, byla by škoda spadnout a třeba si zvrtnout kotník zrovna před veselkou, i když co, v romantických představách je onen vysněný hned bere do náruče a usazuje tu do pohodlného kočáru, tu do sedla oddaného, pokojného bělouše

My s Petrem se vracíme k Božímu hrobu a od něj sestupujeme Křížovou cestou tvořenou třinácti kamennými kapličkami s nikami, v nichž se nacházejí klasická vyobrazení, k úpatí, kde vyvěrá léčivý pramen. Voda obsahuje stopy stříbra, což garantuje, že se ani nabraná do přinesených PET lahví nekazí. Abych předešel hláškám typu „a teď si tady na kameni sednu a dokud pro mě ženich nepřijede, neslezu“ a hlavně možným nápadům, že by se fakt mohly zrealizovat, nadhodil jsem nenápadně, že je dobré využít vhodné roční doby (přes léto pramen vysychá a voda se ztrácí) a vše pojistit požitím lahodné vody ze Zázračné studánky, připojil jsem i vymyšlenou legendu o zaručeném početí. Zatímco pěšina se ve strmém svahu kroutí a my muži obdivujeme jednotlivá zastavení připomínající Kristovu strastiplnou pouť, případně se necháváme unášet příležitostně se nabízejícím úchvatným výhledem na druhou stranu do širého okolního kraje, dívky pádí šikmo přímo přes les, co si asi ti mohutní staletí velikáni musí myslet, co si to asi šeptají, vypadá to sice jen jako šum větru v jejich korunách, ale my s Petrem jim dobře rozumíme, no, není těžké si domyslet a zase již výskot zdola, odšroubovávání uzávěrů na lahvích a nádobách, kolik jich je ?, vidím, že Káča přípravu nepodcenila a žádostivé souputnice i předem dokonale instruovala.

Po chvilce odpočinku pokračujeme po naučné stezce. Už je klid, děvčata přemítají v nitru o své budoucnosti. Soustředit se na občasně informační cedule o místní flóře, fauně, historii a zajímavostech je pochopitelně nad jejich síly, nad sílu pramene byla zase evidentně letošní hodně sněhuprostá zima, studánka U buku je bez vody, a nad moje síly se začíná jevit finále, tedy příkré stoupání zpět na vrchol Křemešníku a hlavně následný výšlap na Pípalku, rozhlednu s více jak dvěma sty schody. Ale přeci se nenechám zahanbit. Nu, dám to, ale jen tak tak. Příště, bude-li nějaké, se musíme přidržet přirozeného routingu.

Obídek, relax, svěřování zážitků, dojmů a tužeb, poté již návrat do Turovky. Krátká procházka po malebné vísce a večer se blíží. Připravit se, jdeme k ohni

S čarodějnicemi to v Turovce není jednoduché. Vyskytovaly-li se tu někdy v minulosti, byly již dozajista upáleny či vzaly na svých košťatech do zaječích. Dnešní doba bezpodmínečně žádá jejich import, kde ovšem brát ? Míša s Magdou se uvolily si na ně zahrát, tož tak, aby se příliš

neshodily, jasné, kol hranice bude fůra mužských a jejich oči budou zvědavé a budou slídit, tak spíše předvedou takové hodné a příjemné bytosti s kouzelnými schopnostmi, v černých stylových kloboucích. Koho tu vlastně znají? Jardu, nejfajnovějšího místního příbuzného, z přespolních Jirku a Pavla, nejšikovnější truhláře na Vysočině, Radka, majitele nejvýstavnějšího domu tamtéž, ti všichni ovšem budou zřejmě dnes večer rejdit kol plamenů v Cerekvi, z vyprávění Pepu, největšího místního farmáře (který ovšem už našel ženu), Milana, dle četby novin nejrychlejšího místního závodníka. A také největšího lokálního tiskového magnáta, Ondru, se kterým se uvidí jako členky již řadu měsíců fungující redakce Novin z Turovky teprve poprvé. Očekávají tedy samá nej-, a vlastně i nejprvnější setkání redakční rady, neb její celý tým včetně Káči se tímto společně opravdu vůbec poprvé potkává a někteří se i teprve nyní osobně poznávají.

Připadám si jako Velen v pohádce o Večernici a jejich bratřech a skutečně, tak jako Měsíčník, Slunečník a Větrník se plynule a přirozeně podělili o princezny, stejně hladce jsou moje dnešní „kloboučnice“ přijaty místními, pánskou i dámskou částí, splynou, okamžitě zapřádají hovory, druží se, zapadají do bezprostředního a nenuceného veselí, hodování, zábavy. Samozřejmě přinesly i svoje gastronomické příspěvky, což je kvitováno s uznáním a ták s domácími chlebíčky se rychle vyprazdňuje. Vyprazdňují se docela svižným tempem i lahvinky s vybraným pitíčkem, tullamorka, kořeněný kapitán Morgan. Něco má na svědomí běžné odpařování, krom ohně na pečení buřtů byla zažehnuta i veliká slavnostní hranice a žár, který od ní jde, doslova spaluje všechny a všechno přítomné, něco je možná způsobeno i nějakou tou působící již magií večera, kouzla hmatatelná všude kolem, něco zas ...i děvčata najednou předvádějí svou skutečnou tvář ... Jistě, dokážou jednoho očarovat, ale žádné temné síly, zařikání, neznámé letkvary v tom nehledejme. Jsou to prostě křehké víly, které do Turovky zavál dobrý vítr, ony pozitivně ovlivňují zdejší atmosféru a samy rozkvétají a omamně působí, až se člověk pod tím tlakem motá a slábne. Milosrdná tma se na vše postupně snáší, i ohně zvolna dohořívají, pohasínají, dále se

už večerem nepropátráme a nechme vše spát. Snad čeká prvomájové probuzení s čistou hlavou ...

A je tomu tak. Ráno je svěží a usměvavé, čarodějny mumraj zapomenut nebo alespoň na nějakou dobu zasut v paměti. Procházíme kolem ohrazených pastvin, jsou tu koně, kdepak jste, švarní junáci a princové, snad jste je tu nenechali a neodešli do Diamantových skal? Ořové sklánějí hlavy k dřevěným kládám, nechávají

se hladit, no ovšemže je tu dotyční zanechali, abychom věděli (y), že jsou tu, blízko. Budeme na ně čekat, budeme se do Turovky vracet...

Víkend vždy uplyne tak rychle. Jo, mít tak nějaké kouzlo po ruce

P.H. 29.4.-1.5.2016

Velký a malý, starší a mladší, silnější a slabší otec a syn

Milan Svoboda, automobilový závodník a obyvatel Turovky – na snímku ve formuli F3000 Lola s motorem Judd (530k) italského týmu CMS racing cars na závodě [Coppa di Selva Fasano](#) 12.4.2016, kde obsadil 2.místo. Za zmínku stojí samozřejmě i 1.místo v závodě [Trento - Bondone](#) 3.7.2016, což je nejdlejší a nejtěžší evropský závod. 17,5 km dlouhá trať se vine nad historickým městem Trento, start je v nadmořské výšce 450 mnm, cíl ve vesnici Vason 1640 mnm pod vrcholem Monte Bondone. Hranici 10 minut jízdy pokořilo jen 10 lidí za 65 let pořádání závodů na tomto kopci. A Milan je mezi nimi.

Ohlédneme-li se ještě zpět ale naopak k nám do tuzemska, pak se poslední závod Mezinárodního mistrovství Česka v autocrossu uskutečnil o víkend 1. - 2.10.2016 na autodromu v Sedlčanské kotlině. Mistr ČR a několikanásobný mistr Evropy Milan Svoboda tam sice neusedl do závodního kokpitu, zato přijel se svým jedenáctiletým synem Lukášem a dělal mu servismana. Lukáš Svoboda předvedl své umění na voze třídy Racer Buggy 125 a vyhrál. Tím se stal Mistrem ČR 2016 v této kategorii s vozem Magnum, pocházejícím z dílny legendárního Jaroslava Hoška s motorem MZ 125 (20k). Lukáš Svoboda je mladou nadějí autocrossu a v sezoně 2017 již bude pilotovat Kartcrossový speciál s motorem 600ccm.

530 koní se hnalo do kopce v Itálii a 20 koníčků hopsalo na louce v Sedlčanech – všem jim držíme palce i nadále.

O.H. 29.října 2016, foto: Tomáš Němec ([Autokrosar.cz](#)) + archiv Milana Svobody

Výlet do Děbolína, ale hlavně na Rýdův kopec

Přirovnání k jakékoli slavné cestovatelské dvojici by bylo nevhodné, nepřiměřené, hloupé, ba drzé, ovšem ta objevitelská snaha a touha po zážitcích, nových poznáních a jistém stupni dobrodružství v našich turovácích větropláších byla docela srovnatelná, ano, ten mladší z nich se zcela spokojuje s poznáváním lidí a míst zde v tuzemsku, zahraničí ho již pranic neláká, zatímco ten starší právě především cizinu, alespoň tu dostupnější, evropskou, po mnoho let jeho života zapovězenou, nyní projíždí, nasává a zaznamenává, Itálii, Švajc, Rakousy, německé spolkové země, plánuje Polsko, do Francie by se rád podíval ..., ale nezanedbává ani náš rodný kraj. Vytipovává a vyhledává zajímavá místa, tu pozapomenutá, tu známá, i důvěrně, ale s nově vznikajícími objekty, nově se vynořujícími sceneriemi, léta přehlížená či zas teprve v současnosti do náležité krásy rozkvétající. Hledá přístupové cesty, vysledovává jiné návštěvyhodné body v daném směru, kombinuje, počítá, zapisuje předpovědi počasí. A pak je zase jeden cíl určen a jede se ...

10.7. letošního roku padla volba na Děbolín, obec hned vedle Jindřichova Hradce, nenápadnou vísku, kterou běžně ze silnice vedoucí ke Kardašově Řečici přehlédnete, Jarově pozornosti však nemohla uniknout, poté co zjistil, že Děbolín se od loňska pyšní novou dominantou, navíc oceněnou v

celorepublikové soutěži. A protože i obecně ho výšky jaksi neodolatelně přitahují, bylo jen otázkou času, kdy výzva bude přijata. Snad jen to nemuselo být v tom nejparnějších letech, myslil si ten mladší, ale do kokpitu škodovky se nasoukal bez reptání, Jarďa zařadil rychlost, sklopil stínítka a vůz vyrazil jižním směrem.

Horko jako v peci, už dopoledne, čeká nás tedy náročná druhá polovina svátečního dne, ale copak si takoví Hanzelka se Zikmundem nařikali, ve žhavé tropické Africe nebo v dusných jihoamerických stepích a pampách? A to tam trávili podstatně více času! Tak nehleďme na sloupek teploměru a vzhůru za objevy. A to doslova, neboť oním žádoucím objektem naší dnešní poznávací výpravy je nová rozhledna na kopci, jenž se zove Rýdův a nachází se ve vzdálenosti cca jednoho kilometru za Děbolínem, v nadmořské výšce 551,5 metru.

Obec jsme natrefili snadno, horší to již bylo s rozhlednou a parkováním, značení se nám jevílo ne zcela srozumitelné. Ale později jsme pochopili – vozy je třeba odstavit na jednom konci Děbolína na rozlehlé ploše kdysi patřící místnímu družstvu, zatímco cesta k vytoužené vyhlídce vede mezi domky a malebnými chaloupkami na zcela opačném konci, je třeba brát ohled na osadníky a úzkou silničku mezi jejich staveními,

z návštěvníků se tady protáhnou jen kolaři a my ostatní holt nachodíme o něco více, než jsme předpokládali. Ne že by to byl problém, ale v tomhle vedru nu nic, navíc bude-li návštěvnost objektu dlouhodobě dostatečná, minimálně taková, jaké jsme byli svědky zrovna my, pak zdejší úřad jistě přijde s nějakým uspokojivým řešením pro motorizované zvědavce.

Cesta na Rýdův kopec je příjemná, snad jen Boží muka při úpatí by zasloužila větší péči místních a především větší ohleduplnost kolemjdoucích. Jdeme ale dobře ? Vlastně již od Hradce tékáme po obzoru a hledáme nějakou věž, vypínající se špičku, konstrukci čnicí nad terénem, ale dosud nic. Až pár desítek metrů před vrcholem nám dosud stínící les poodkryje roušku a vážně, je tu. Krasavice ztepilá, namoutě !

Rozhledna je vysoká 33 metrů, vyhlídka je umístěna ve výšce 24 metrů. Vystoupat se na ni dá buď po vnitřním točitém ocelovém schodišti majícím 102 stupíneků, nebo po vnějším, však umístěném uvnitř stavby, aby nedošlo k nedorozumění, že se do výšin snad šplhá po bocích konstrukce, dřevěném, čítajícím schodů 128. Tedy úplně přesně je to tak – vstoupíte-li do objektu, čeká vás v hale zbudované z důstojně působícího kamene každopádně 32 širokých a dostatečně prostorných dřevěných schodů do prvního nadzemního podlaží, teprve zde se rozhodnete – zlatá nebo bílá, vzácná panno ? – pro jednu z výše uvedených variant a vyfuníte do třetího nadzemního patra, v něm se nachází chráněný prostor, pochopitelně z valné části prosklený kvůli vyhlídce, a po jeho celém obvodu, projdete-li jedněmi ze třech zašupovacích dveří, rovněž otevřená terasa s dostatečně vysokým a pevným zábradlím, jež je, hlavně kvůli malým dětem, ještě opatřeno odshora dolů ochranným pletivem.

Výhled skvělý – za dobré viditelnosti směrem k jihu až do Alp, na Oetscher (1893 m) ve vzdušné vzdálenosti 145 km, severní panoráma nabízí Vlašimskou pahorkatinu a Křešnickou vrchovinu, na východě nelze přehlédnout Javořici a na jihozápadě až západě zase Blanský les a Šumavu s dlouhánou, jako jsou Kleť, Chlum nebo Boubín. Vše podrobně popsáno a zdokumentováno na grafických panelech.

Dole je zaznamenána výstavba rozhledny a různé zajímavosti týkající se konstrukčního řešení, použitých materiálů atd., o nich si jistě přečtete sami během vlastní návštěvy, na tomto místě snad je vhodné zmínit jen to, že objekt rozhledny je netypicky trojstranný na půdorysu rovnoramenného trojúhelníku o délce strany 10 metrů.

Trochu nás zaskočila absence jakéhokoli občerstvení, samotný výhled byl samozřejmě osvěžující náležitě, ale něco následného i do útroby by potěšilo, ale již bylo konstatováno, na obecně běžné standardní zázemí je ještě přeci jen brzy, jistě se o něm přemýšlí. Co naopak nechybí, jsou bytelné dřevěné stojany na jízdní kola, však se také objekt nachází na poměrně frekventované cyklostezce, stejně jako četné lavice se stoly ... tudíž, jen svačinku a pitíčko zatím s sebou.

A závěrem ? Rozhledna je novým zpestřením, ale Děbolín může vnímavým pozorovatelům a zkušeným cestovatelům nabídnout mnohem více, několik kapliček z 15.-17. století, 200 let starý dub červený s obvodem kmene 350 cm a impozantní výškou 22 metrů, návesní kapli Nanebevzetí Panny Marie, řadu udržovaných krásných jihočeských stavení, s inspirujícími zahrádkami okolo a na dosah koupání, lesíky a lesy, rozkošná krajina. Kdepak Afrika, kdepak Jižní Amerika, všude sice dobře, ale doma, doma, tam je nejlíp !

Děbolín – rozhledna u Jindřichova Hradce, volně přístupná od března do října, od 8:00 do 20:00 hod., <http://infocentrum.jh.cz/cs/tipy-na-zazitky/rozhledna-rydud-kopec-debolin.html>

P.H. červenec 2016

Svatba, líbánky, rady mladým matkám - to vše z roku 1913

Jdu vám takhle jednou u nás na Spořilově vynést tříděný odpad do kontejneru a přijdu k tomu, do kterého ládujeme papír. Nahoře na kontejneru leží hromádka starých knížek, brožur a časopisů, nějakého chytrého člověka napadlo, že by to mohlo někoho jiného zajímat. Nehodil to tedy dovnitř, nabídl k posouzení jiným. Já jsem to tedy samozřejmě hned posoudil, nezajímavý materiál ponechal ostatním a jednu skvělou brožurku jsem si vzal, což je pro mě dost typické. Díky tomu se nyní dozvíte pár zajímavých informací. Protože se to tady v blízkém okolí Turovky poslední dobou hemží svatebními veselkami a děti se v chalupách rodí jak na běžícím pásu (což je skvělé!), vybral jsem některé rady právě k těmto tématům. Jsou sice 103 let staré, avšak to nevadí - posuďte sami, co všechno by se vám líbilo či ne, kdybyste v té době žili. Rady jsou to úsměvné, poplatné době a budete je jistě brát s rezervou. Stejně, jako to děláte se „zaručenými“ radami na současném internetu, kam si každý může napsat, co chce a je jen na ostatních, zda se podle toho budou chovat, nebo si ponechají chladnou hlavu. Zdravý rozum vždy na prvním místě!

O.H. 14.srpna 2016

Svatba – zvyklosti při obřadech svatebních

- * Oznámení sňatku třeba rozeslati asi čtrnácte dní před svatbou. Zvou rodiče, a žijí-li ještě, i děd s bábou. Na pozvánkách uvádějí se všechny titule a hodnosti.
- * Nevěsta vstoupivši do kostela, kráčí k oltáři volným krokem, klidně a skromně, hledíc přímo před sebe. Rozhlížeti se po přítomných a pozdravovati se se známými a přáteli bylo by nevhodno.
- * Nevěstě netřeba zabývati se úbořem, závojem nebo vlečkou, která snad se zamotala, to je starost kostelníkova. Ostatně je dobře, je-li v kostele komorná nebo služka, vyzbrojená náprstkem, nitěmi, jehlou a špendlíky, by opravila, čeho by snad na úboru nevěstiny bylo třeba.
- * Podepsavše se, přijímají po obřadu osobní gratulace. Nevěsta obejmě příbuzné a nejbližší přítelkyně, přátelům svého manžela, jichž nezná, odpovídá na pozdrav úsměvem. Zná-li kdo sotva jednoho nebo druhého z oddaných, spokojí se pouhým úklonem, aniž by však zdržoval, ruku podával či pronášel přání.

Líbánky

- * Mladí manželé opustí svou rodinu po hostině nebo plesu. Odcházejí nepozorovaně, po anglicku, aniž by měl o jejich odchodu kdo tušení.
- * Vypytávají se novomanželů na jejich plány, cesty a pobyt náleží k špatnému mravu. Často netáží se jich ani rodiče, kde hodlají trávit své líbánky.
- * Mladí manželé zůstanou nějaký čas v hnízdečku, jež si připravili, nebo se vydají na svatební cestu. Pozvání známých a přátel sebedůvěrnějších nepřijímají.
- * Mladí manželé chovejte se na svatební cestě prostě a střízlivě. Je směšno tisknouti si ruce, dívati se do očí a počínati si nápadně, zamilovaně, nehledě k tomu, že se takovýmto chováním u přítomnosti jiných lidí porušují základní pravidla prostého taktu.

Rady mladé matce (poučení, vydané ústavem pro kojence v Charlottenburku)

- * Každá matka je s to, aby dítě kojila, jak jest její povinností. Špatného mateřského mléka není.
- * Žádnému kojenci netřeba píti častěji než jednou za 4 hodiny. Každému dítěti postačí, nasytí-li se pětkrát za den. V noci budiž dítě ponecháno v klidu.
- * Dítě jest kojiti nejméně šest měsíců. Teprve potom jest dovoleno je přikrmovati. Nikdy však nebudiž odstavováno v horkých měsících letních.
- * **Kojící matka může jísti a píti vše, co jí chutná a čemu zvykla. Neškodí to ani jí ani dítěti.**
- * Je-li dítě neklidno, není to vždycky z hladu, velmi často však z překrmení.
- * Vytírati dítěti ústa se nedovoluje. Není to nutné, ale za to často nebezpečné.
- * Váha dítěte sama nikterak nesvědčí o tom, jak dítě prospívá. Ne vždycky jsou děti nejsilnější také nejzdravější. Nejlepším svědectvím o zdraví dítěte jsou dobrý jeho rozmar, veselost a klidný spánek.

Sběratelé pohlednic se pyšní unikátními sbírkami

Jak jsem začal sbírat? Sbíralo se vše, známky, mince, bankovky a pohlednice ! V Tyršově ulici cestou ze školy jsem se vždy zastavoval v bazaru paní Matějkové. Byl to hotový ráj, všechno tak vonělo starobou, podlaha byla natřená vyjetým olejem. Kromě látek a obuvi tu byly k dostání různé zajímavosti - staré elektrospotřebiče, věci z 50.let, papírenské zboží, hračky. Jednou jsem tam narazil na balíček ošklivých černobílých pohlednic – na celou kolekci pana Povolného z 30.-50.let minulého století. Proti krásným totalitním barevným pohlednicím mě tyto hned zaujaly a tak jsem je za 5 Kč koupil ! Uběhlo mnoho let a do Horní Cerekve se přistěhoval Vláďa, tedy Vladislav Janoušek a ukázal mi sbírku pohlednic Horní Cerekve. Krásné litografie a koláže, o kterých jsem vůbec nevěděl, že existují. V té době jsem sbíral pohlednice z první války, a tak jsem na půdě v krabicích z dětství našel sadu pohlednic, kterou jsem kdysi koupil za pár korun.

Začal jsem Vláďovi pomáhat doplňovat sbírku a tu svou přitom sám rozšiřoval. Navštěvovali jsme různé burzy, antikvariáty a získávali kontakty. Vladislav má sbírku skoro kompletní, chybí mu - jak jsem se dopátral - dva kousky : nádraží v Horní Cerekvi s parní mašinkou a celkový pohled na nádraží s mašinkou a personálem nádraží. Měl je ve sbírce jeden pán z Veselí nad Lužnicí a o prodeji nechtěl ani slyšet, neboť byly součástí jeho velmi cenné sbírky „Železniční trat Veselí nad Lužnicí – Jihlava“. Podařilo se mi získat jen skeny obou pohlednic. Pán zemřel a já nevím, kde jeho sbírka skončila.

Pro sběratelství si musíte udělat čas a mít kontakty, v Praze a v Brně známe skoro všechny antikvariáty. Je třeba hledat, přehrabávat, ptát se. Většinou to prodejci mají rozděleno podle krajů, pak to bývá jednodušší. Také existují německé portály na internetu, dá se tam hodně sehnat. Každý rok navštěvujeme sběratelskou výstavu v Letňanech, zde se scházejí prodejci z celé republiky a ostatní Evropy. Někteří sběratelé zde mají skládací stoličky a celé hodiny hledají a přehrabávají krabice s pohledy. Dále s Vláďou navštěvujeme krajské burzy a semináře, on je členem klubu sběratelů v Jihlavě, já jsem členem ENA v Praze. Mimochodem naším předsedou je známá osobnost ing. Evžen Šknouřil, odborník na mince a bankovky. Bylo s ním několik rozhovorů v televizi a vydal několik knih o plachetnicích a námořní dopravě. Je to bývalý šífkář a plavil se po všech světových oceánech.

Sbírá se nejenom místopis, ale i další žánry - feldposty, velká válka, Zeppelinův, kroje, Ubboty, větrné mlýny, je toho hodně. Pro sběratele je pohlednice cennější, když je prošlá poštou se známkou a razítkem.

Z našich sbírek je určitě nejčinnější nejstarší pohlednice náměstí v Horní Cerekvi, která byla zveřejněna v Novinách z Turovky [na straně 10 červnového čísla v roce 2015.](#)

Nejdražší pohlednice je koláž s labutěmi,

kteřou má ve sbírce také Vláďa. Nejdražší černobílá pohlednice je hostinec Josefa Šetka, později u Jarolímků, za dob totality objekt Drupa Horní Cerekve, dnes v soukromém vlastnictví. Když otočíte stránku, máte možnost ji vidět a navíc srovnat se současným stavem.

Pavel Kovář, 29.8.2016, Horní Cerekve

**Horní Cerekev
v roce 1929**

Zdroj: sbírky
Vladislava Janouška a Pavla Kováře

HORNÍ CEREKEV

Horní Cerekev v roce 2016

foto : Ondřej Hruška 4.září 2016

Sousedské setkání v Počátkách, potažmo i jinde

Krásná a letitá tradice sousedských setkávání a posezení se nám v poslední době začala všeobecně vytrácet, jakákoli snaha a činnost pro její obnovení včetně i případných vylepšení je tedy vítaná a chvályhodná.

Několik let již funguje „páteční“ hřiště v Hříběcí, pozor, to není jen o „chození na pivo“, i když i tak se to samozřejmě dá mnohými pojmut. Vždy je však připravena reprodukováná hudba, která se volí dle momentální nálady či přání zúčastněných, leckdy i nějaký ten film na základě většinového názoru. Místní ženy, strážkyně rodinných krbů, ploten, mikrovlnek a pecí se pochlubí napečenými sladkostmi, jindy zas domácím chlebem, muži lovci čas od času přispějí něčím na gril. A povídá se a žertuje, probírá komunální politika, počasí, vhodnost osiv i předpoklad sklizně a občas se i zdrbne, to se ví

V Bělé jsou, dle našeho turováckého vyzvědače, tamní sobotní večery pod pergolou opravdu spíše stále posezením u pěnivého moku, ale v průběhu sezony dojde párkrát i na obohacení programu, aby ne, s takovým sportovním zázemím hned vedle – uspořádá se místní nohejbalový turnaj, tenisová klání, a to se pak i večer peče prasátko a schází se celá obec i přespolní.

Nu a v Polesí, obci vyhlášené svými společenskými a sportovními aktivitami, jsme byli letos v létě svědky, náhodnými, ale chceme se vrátet!, nedělních večerů – v krásném přírodním areálu více než příhodně zvaném V ráji se scházejí obyvatelé, rodáci i přistěhovalci, chataři i ti trvale zde žijící, přinášejí předpřipravené krmě nebo jen suroviny k hotovení večerního jídla, následně se společně kuchtí, ochutnává, dochucuje, na ohni (dostatek otopu je zajištěn obcí) se to pak ohřívá, vaří, dává se koštovat, vyměňují se recepty, debatuje se o všem možném. Pivo, limo, káva, čaj i něco ostřejšího k tomu je k dispozici, sedět se dá pod širým nebem i pod střechou a jelikož tu jsou na dohled instalovány i houpačky, dětská skluzavka a jiné „atrakce“ pro menší i větší děti, přicházejí s kastrůlky, košíky či přepravkami skutečně celé rodiny.

Ovšem v Počátkách se rozhodli pro řešení radikální a na třináctý srpen zorganizovala parta domorodců rovnou celodenní Sousedskou slavnost, na Palackého náměstí. Samozřejmě, akce takových rozměrů by již svépomocí nebyla realizovatelná, bylo nutné požádat o finanční pomoc řadu místních sponzorů, nicméně přesto hlavní tíha, nechci říkat břemeno, protože to by vzbuzovalo dojem nějaké snad nechtěné zátěže, tady však vše bylo vítané, očekávané, tož ta tíha ležela na jednotlivcích, jakémsi občanském sdružení, netuším zda oficiálním či jen spontánně vytvořeným pro tuto příležitost. A tihle lidičkové to zvládli na výbornou a základ krásné tradice vzájemného setkávání a poznávání se, zdaleka nejen počáteckých občanů, položili!

My z Turovky jsme dorazili kolem poledního, předpokládali jsme, že tou dobou by mohlo být vše námi očekávané dostupnější. Ne snad že by centrum městečka o polednách zelo prázdnotou, návštěvníků tu bylo dost a dost, však pivo bylo natočeno hnedle, gulášek bez prodlení též byl podán, snad jen na zmrzlinu se přec jen chvíli ve frontě posečkat muselo. Ale nejdřív jsme náměstím pro představu prošli a alespoň krátce leckam nahlédli. A co jsme viděli a slyšeli a dozvěděli se ?

Pod plachtou jednoho otevřeného prostorného stanu je zaparkován pojízdný podvalníček s kulečnickým stolem (nohy jsou odmontovány) se šesti dírami, tága jsou v permanenci a hraje se pool. Jen o pár metrů dále se nalézá Mekka soutěživců a hračičků, počátečný Klub deskových her zde soustředil gró své sbírky, všechny hry by se sem ani nevešly, tihle deskaři jich mají už 170 (!!) a kompletně je budou představovat na několikadenním zářijovém celorepublikovém setkání v areálu Valcha, tam budou mimochodem přítomni i mnozí čeští tvůrci her, z nichž jeden dokonce obdržel za loňský rok jakéhosi „Oscara“ v téhle branži, míněno globálně, úspěch veliký a mimořádný, dosud tato každoročně udělovaná ocenění vždy obdrželi buď Američané, Angličané či Francouzi Dnes na místních Slavnostech tedy tolik deskových her k dispozici není, přesto je stánek docela v obležení, instruktoři mají co ukazovat, popisovat a vysvětlovat, následně se hraje ostošest, mezitím už jsou tu dotazy dalších zvědavců a playerů všech věkových kategorií.

Ruch, šum a hláhol, to v rohu u kašny je klid a panuje maximální soustředění, jsou tu instalovány dva šachové stolky, jeden je obsazen a mladičká Karpov v zeleném tričku se s bílým pěšákem zrovna navází do urputné sicilské obrany soupeře, na druhém stole je nachystána jiná šachovnice, nechybí budíky s časomírou, jen usednout a vyzvat stejně naladěného soka.

V dolním koutě se pro změnu scházejí malíři a průběžně se podílejí na vzniku velkého obrazu, co všechno na něm nakonec bude, to se ještě uvidí, zatím se ti, kdo mají chuť, chopí štětečku či přímo štětce, rozdělávají barvu a na plátno přimalují nějaký motiv, jsou tu postavy lidské, zvířecí, stromy, květiny i jahůdky v trávě, indiánské typy s ohništěm před vchodem, nad tím vším balón s mávajícím pasažerem, parašutista, v pozadí jakýsi růžový vzdušný vír, je to snad inspirováno díly Hieronyma Bosche ?

Vprostřed rozcestník a u něj v kruhu vytvořeném z laviček dostatečně velký prostor pro ty nejmenší, s brouzdalištěm, prolézacím tunýlkem, houpacím koníkem, tabulí na psaní, spoustou hraček a stavebnic všude na rozložených dekách a podložkách, spoustou židliček a stolků plných omalováněk, prázdných (zatím) čtvrtěk, pastelek, barviček, kříd ...

Kdo si hraje, nezlobí. A kdo si tu momentálně nehraje, ten – jí, pije, vzdělává se, poslouchá muziku, povídá se sousedy, relaxuje, čte. Co tedy podráždí vaše chuťové buňky, pomíneme-li standartní excelentní nabídku Krámku s kavárnou a cukrárnou U Andělky ? Pivo sem dovezli z Dolního Cetna u Mladé Boleslavi, pod značkou Podkovář, a je správně vychmelené a osvěžující. Příznivci čaje si přijdou na své v jiném stanu, na lístku je mimo jiné yunnan, darjeeling, vietnamský vysokohorský. Pochopitelně včetně výkladu a odborného komentáře, máte-li zájem. Pro ctitele ostrovního pití zase na jiném místě skotský čaj s mlékem, keltský grog,

ledový čaj s limetkou či jahodovým překvapením, jablečný cider. Vinařství Lednice je zastoupeno svými produkty ve všech barvách, tedy v bílé, červené i růžové, na odbyt jde vše, zde se především v malém ochutnává, domů se pak bere celá lahvinka. Nu a nabídka nealka je samozřejmě nepřeborná, od domácí malinovky přes „fofolu“ až k ovocným džusům.

O guláši již zmínka byla, je deklarován jako poctivý a můžeme to s čistým svědomím jen potvrdit. Krásně voní, skvěle chutná a porce jsou veliké. Kdo se tolik zasytit nechce, sáhne po hamburgeru, párku v rohlíku či opečené klobáse, pro gurmány pak tu jsou takové delikatesky jako grilovaný hermelín, vyuzená krkovicice či zelenina rovněž z grilu, zase top zážitek. Na pečené brambory se sýrem čedar či rajčatovou polévkou s různými sendviči se již nedostalo, divíte se? Holt příště to musíme začít obcházet z druhé strany ... To nemluvíme, no zmínit to musím, o domácích buchtách, které prý počátecké hospodyně přinesly hned na zahájení o deváté ráno. Ona i odpoledne se občas nějaká šikovná pekařka objeví s tácem štrúdlíku a vybízí ke konzumaci, ale já už to fakticky nemám kam dávat.

Takže teď trochu vytrávit. Míst k samotnému sezení je tu dosti, pochopitelně nejvíce jich je soustředěno poblíž modrého stanu, kde se reprodukována hudba střídá s živými muzikanty, z těch nejprve vystupuje kytarista narychlo povoláný náhradou za nedorazivšího harmonikáře, hraje všechno, dle vlastního uvážení i na přání posluchačů, takže Nedvěd, Klus, Olympic, Katapult, ale i „Na hradě Okoři...“, později odpoledne si pak aparaturu chystá početná kapela ze Slovenska. Lze tančit, zpívat, vlnit se, tleskat do rytmu, nebo jen poslouchat, nechat se hladit odpoledním slunkem a zvolna upíjet, u stolů prostých, ale i nazdobených ubrusem a vázou s květinou.

S výborným nápadem přišla místní knihovna, tituly, které se v jejích regálech nacházejí dvojmo či ve vícero různých vydáních, nabídla v několika policích knihovničky s nápisem „Adopce knih“ zájemcům, a rozhodně se nejedná o nějaké ležáky a nezajímavá díla, sami si jich hned několik odnášíme, v kategoriích sci-fi, ponaučení, román K bibliotéce se jistě přidali i místní, s nabídkou vlastních přebyteků či naopak s přáním adoptovat.

A přecházíme na pole vzdělávací. Organizátoři s předstihem oslovili majitele domů na náměstí a v nejbližším okolí s nápadem představit při jejich souhlasu veřejnosti interiéry či části vnitřků některých historických budov. Zájem všech zúčastněných je veliký, kolem 14. hodiny vychází početná skupina zrovinka z radnice, aby se pod vedením erudovaného průvodce přesunula k lékárně, tohle je tedy idea, minulost i současnost města, zajímaví nejen pro návštěvníky Počátek, ale jistě i řadu starousedlíků. A děti? Ty zatím tato

temata příliš nazajímají, je však o ně postaráno jinak, v prvním patře domu na straně náměstí naproti radnici na ně čekají křesílka a polštáře rozprostřené na podlaze a budou se číst pohádky !

Již jen krátce pro úplné dokreslení – daly se koupit výrobky z chráněné dílny Jeřabina, bižuterie od drobných soukromých výrobců, malovalo se na trička. Před kostelem, jehož věž byla dnes po celý den přístupná zdarma, byla instalována expozice o životě a díle nejslavnějšího zdejšího rodáka. O všechny hosty bylo náležitě postaráno, i dostatkem cyklostanů, pochopitelně značným množstvím lavic, židlí, laviček a dokonce i lehátek. A na to všechno dohlíželi jaksi symbolicky čápi klapající zobáky v hnízdě na komíně bývalého pivovaru. Zdá se, že vzkaz poety v dopise pro město Počátky, jehož citací se pro tentokrát loučíme, byl vyslyšen a v budoucnu bude dále naplňován ...

„Kéž starožitné město naše rozkvétá dále svorností a vzájemnou láskou občanů, moudrostí těch, kdož řídí jeho osudy a svobodou, štěstím a silou národa, ... Mne pak, draží přátelé, zachovejte i dále ve vlídné paměti. Václav Jebavý (Otokar Březina)“.

Sousedská slavnost – přátelské setkání na náměstí v Počátkách, 13.8.2016. Inspirací pro tuto akci byl fenomén ZAŽÍT MĚSTO JINAK, jenž již 10 let funguje v Praze a dalších městech. Cílem těchto setkání je vrátit veřejný prostor lidem. Akce pořádají vždy místní občané pro své sousedy.

P.H. srpen 2016

<https://www.facebook.com/sousedskaslavnost/>, <http://zazitmestojinak.cz/>

Sesbírané moudrosti i srandičky

- * Až ti bude v životě nejhůř, otoč se ke slunci a všechny stíny padnou za tebe. John Lennon
- * Život je dlouhý dost, když víš, jak ho prožít. Lucius Aeneus Seneca, asi 4 př.n.l. – 65 n.l.
- * Bože, dej mi sílu, abych dokázal změnit věci, které změnit mohu, trpělivost, abych snášel věci, které změnit nemohu a moudrost, abych je od sebe rozeznal. Dr. Paul de Kruif
- * Krása je pomíjivá, blbost je věčná. Johann Nepomuk Nestroy: Lumpacivagabundus
- * Nekoukejte na mě tak divně, Rambousek, a raději mi řekněte, co chtěl básník říci veršem – „od starého vola učí se orati mladší“ ? Vladimír Renčín
- * Boubelatý školní inspektor poučuje o přestávce žáky zvláštní školy. Jeden posléze píchne prstem pedagoga do břicha a praví: Hele, ty seš ňákej chytrej, nebyl 's v Rusku ?
- * Jestli ti slivovice vadí při práci, nepracuj. Nauč se, synku, pít, aby ses nenaučil chlastat.
- * Na lavičce v parku sedí milenecký pár a líbá se. Přisedne chlap a hladí ženu po kolenou. Mladík se na něj obrátí: "Co si to dovoluujete?" "Chtěl jsem jen manželku poprosit, aby mi dala klíče."

Rok 1916 nenápadná výstava v Pelhřimově

Nevím, proč jsem měl pocit, že se bude jednat o rozsáhlejší expozici, snad na základě loňských tematicky spřízněných legionářů v Jihlavě, ale ukázalo se, že veškerý materiál je soustředěn jen na osmi výstavních panelech, rozmístěných v prostorách chodby a schodiště Muzea Vysočiny. Ovšem té hrůzy, utrpení, zla se na relativně malý prostor vešlo až až, více by toho snad člověk během jedné návštěvy ani neunesl. Však stačí citovat zde umístěný dopis jednoho francouzského vojáka :

„Milá matko, překročili jsme les Vaux Chapitre. Je to hrůza, jeden trychtýř vedle druhého, v každém leželi tři nebo čtyři mrtví, Francouzi i Němci, jeden přes druhého. Jsou tady mrtví z října, pod nimi ti, co zemřeli v červnu, a pak už jen holé kostry těch březnových. Někteří ještě vypadají, jako by spali, modré a šedé uniformy jsou dnes nazelenalé. Nacházíme kusy těl, jsou téměř jako stromy, které tady nemají ani koruny, ani větve. Střely je roztrhaly až ke kořenům. Je tady pusto a ticho. Obrovský hřbitov lidí. Přeskakujeme mrtvé, bojíme se jich. Zítra jdeme do útoku. Modli se za mne.“

Dopis byl napsán u Verdunu, v místě, kde se vlastně skoro rok docela nesmyslně bojovalo. Bitva započala 21.února dělostřeleckou přípravou 5.armády korunního prince Wilhelma trvající jedenadvacet hodin v kuse a válčilo se zejména o pevnost Douaumont. Krom ní Němci dobyli Le Morte-Homme, „vrch mrtvého muže“ a pevnost Vaux. Francouzské velení požadovalo nejen zastavení postupu Němců, ale z prestižních důvodů i zpětné získání pevnosti Douaumont, bez ohledu na ztráty. Celkem padlo téměř 700.000 mužů, aby boj skončil 18.prosince přesně tam, kde začal Doprovázející černobílé fotografie obrovských hald jednak lidských ostatků, jednak vystřelené munice, jsou otřesné.

Dalším střetem, který je zmiňován, je bitva na Sommě. Z učebnic dějepisu známá především prvním bojovým nasazením zcela nové techniky, tanku, avšak daleko dříve než k tomuto momentu dne 15.září došlo, bylo

1.července zbytečně zmasakrováno britské jezdecko a pěchota, v souladu s danými rozkazy vycházejícími ze zastaralých „pravidel vedení války“ postupovali totiž Britové v pravidelných řadách s rozestupy proti soustředěné kulometné palbě nepřítele ! Během jediného dne přišli o 60.000 mužů, z toho 19.000 jich padlo. Nejhorší ztráta v dějinách britské armády

V souvislosti s bitvou na Sommě podává další panel informace o kráteru Lochnagar a obecně vůbec o způsobech vedení boje za 1.světové války. Ta se oproti původním předpokladům nestala válkou bleskovou, nýbrž statickou, výstižně nazývanou zákopovou. Pro útočící pěchoty představovaly budované obranné zákopy a zátarasy z ostnatého drátu spolu s dělostřeleckou palbou nově podporovanou kulomety a ostatní palebnou silou těžko překonatelnou překážku. Díky ní byly většinou dosud postupující jednotky nuceny zastavit, zbudovat vlastní zákopy, tím frontu znehybnit a dostat se do víceméně patové situace. Tu se velení na obou stranách pokoušela řešit nasazením ženijních vojsk – jednotky kopaly tunely (miny) vedoucí pod postavení nepřítele, tam následně vkládaly trhavinové nálože a odpalovaly je. Tímto způsobem byla zahájena

právě i bitva na Sommě. Místo výbuchu první miny je dodnes zachováno jako Lochnagarský kráter, podle příslušníků jednotky, která podkop vytvořila. Původní tunel měřil 314 metrů, nálože o síle 16 a 11 tun amonalu byly položeny na dvou místech ve vzdálenosti 18 metrů od sebe a způsobily kráter, který má v průměru 90 metrů a je až 21 metrů hluboký. Výbuch sám pak byl nejhlasitějším člověkem vytvořeným zvukem v dějinách lidstva. Samé smutné rekordy.

Napomoci spojencům na západní frontě mělo otevření ofenzivy na východě, kde ruské armády měly připoutat část německé a rakouské armády na sebe. Generál Brusilov měl drtivé vítězství na dosah, ale vlivem chyb vrchního velení a celkově špatné koordinace nebyl konečný výsledek takový, jaký být mohl. Přesto centrální mocnosti utrpěly největší porážku od začátku války a hlavně, došlo k odlehčení na italské frontě, zabránění odsunu německých sil k Verdunu a Sommě, v neposlední řadě ovlivnění rozhodnutí Rumunska připojit se k dohodovým státům a výraznému podlomení morálky rakouské armády. Zároveň však obrovské ztráty na ruské straně ruku v ruce s neschopným a nerozhodným nejvyšším velením vedly k událostem roku 1917 v carské monarchii, to už je ale zase zcela jiný příběh. Tolik další z panelů.

A protože se neválčilo jen na pevnině, je zde zdokumentováno i dění na moři, přiblížena je bitva v Severním moři, nazývaná v německých pramenech bitvou u Skagerraku, zatímco v britských je pojmenována jako Jutská. Stejně jako není jednotné označení, není zcela jasně definovatelný výsledek – obě strany si nárokovaly výhru, Angličané strategickou, neb si dále uchovali převahu na oceánech, Němci taktickou, neb zlikvidovali spoustu torpédoborců druhé strany, které pak v následných měsících nebyly k dispozici pro pronásledování německých ponorech. Celkově může nakonec návštěvník posoudit sám – 14 lodí s celkovým výtlakem 112779 BRT pod vlajkou Jeho Veličenstva, 11 lodí s výtlakem 61831 BRT na straně druhé – každopádně zmar !

Byl zde ovšem i týl, jeden z panelů např. připomenul „kanárkové“ dívky z anglického Gloucesteru. V tamní narychlo postavené zbrojovce pracovaly ženy a plnily trinitrotoluenem bojové granáty. TNT je jedovatý a lidé vystavení po delší čas jeho působení mohou trpět anémií nebo poruchami funkce jater a sleziny, poškozován bývá samozřejmě i imunitní systém. Látka při styku s kůží vyvolává její podráždění a zbarvení do žlutooranžova, to byl právě, mimo jiné, případ pracovníků v Gloucesteru, jasnou žluť však měla pokožka nejen jejich, ale i třeba jejich posléze narozených dětí

Zbraně, nemoci, zranění, infekce, vojenské hřbitovy, památníky, nelehko se dívat, číst, psát o tom. Ne, ne, rozměr výstavy byl naprosto dostačující, memento více než výstražné.

Velká válka rok 1916 – třetí díl dlouhodobé výstavy ke stému výročí vypuknutí 1. světové války, Muzeum Vysočiny, Pelhřimov, od května 2016 do konce dubna 2017

P.H. září 1916, <http://www.muzeumpe.cz/>

Štěpán Rak a Alfred Strejček - 700 let od narození Karla IV.

Čekal bych, že oslavy narozenin a takového významného výročí se budou odbývat v Praze, u svatovítské katedrály nebo před nejstarší pražskou univerzitou, na Novém Městě pražském či na mostě přes řeku Vltavu, jenž nese jeho jméno, případně na Karlštejně, ve Varech. Že jako jedni z prvních s holdem římskému císaři a českému králi, Otcí vlasti (kterézto označení poprvé použil v pohřební řeči jeho přítel Vojtěch Raňkův z Ježova, profesor na pařížské Sorboně), aktivně přispěchají zrovinka ve Vlasenici, to tedy bylo překvápko. A ještě větším, velmi milým překvapením byl zájem o tuto rozhodně netradiční akci, spojení uměleckého přednesu a – vedle jiných doprovodných nástrojů – klasické kytary, podle pořadatelů přišlo či z okolí se sjelo „slavit“ na 130 návštěvníků. Vlaseničtí prostě umí a program, pod nějž se podepisují, má už svoje stabilní, tradiční publikum, které bez ohledu na žánr na doporučení slyší, jednoznačnou kvalitu větrí a dostavuje se. Záviděníhodná reputace !

Já bohužel zůstal nečekaně odříznut v Turovce bez spojení do Vlasenice a nádherný večer v půli dubna musel oželeť. Bylo však jasné, že oba umělci se s touto akcí v letošním roce objeví na vícero místech naší republiky, dojísta i v Praze, přes internet jsem tak vyčíhal vhodný termín o zhruba měsíc později na neméně vhodném, vlastně až symbolickém místě, v malé kavárně na Novém Městě, pár kroků od Karlova náměstí, a dodatečně si vychutnal skvostný umělecký zážitek. Lze tak i věrohodně poreferovat o tom, čeho byl vlasenický kulturní stánek svědkem.

Ovšem nalézt kavárničku Caféidoskop, jednu z pražských zastávek oslavného pořadu, nebylo jednoduché, copak byste snad hledali kousek před vyústěním Vodičkovy ulice do Karlova náměstí nějaký průchod do Lazarské ? Ale je tam, jistě už nějaký čas, nenápadný, z té Lazarské naprosto přehlédnutelný, vjezd jakoby do vnitroblokových garáží, namísto nich však člověk po projití průjezdem nalezne malé atrium, v němž se nachází trocha zeleně a stolků se židličkami před kavárnou o kapacitě tak stěží padesáti míst.

A všechno to sezení předem vyprodané, bylo víc než evidentní, že tak jako ve Vlasenici mají obdivuhodný kredit, stejné důvěry požívá i paní kavárnice a majitelka Caféidoskopu v jedné osobě. Začátek stanoven na 19.30, pět minut po půl osmé pan Štěpán sáhne do strun, libé tóny se počínají linout a přenášejí nás do čtrnáctého století

Po úvodní instrumentální „Buóh všemohúcí“ předstupuje pan Alfred Strejček a svým zvučným, příjemným hlasem oslavně hovoří o Karlu IV. „on nebyl rytíř jako jiní uprostřed vřavy zápasu, měl vše, co muže mužem činí, on nebyl rytíř jako jiní, měl víc, měl smysl pro krásu dal této zemi víc než jiní, gotickou duši, nejen tvář byl z těch, kdo ví a rozumí byl požehnáním koruny.“

Následuje „Královská svita-Fanfáry a Píseň pro královnu“ a přes staletí Strejčkova promluva k panovníkovi : „Slovutný císaři a králi ! To Vy jste učinil z Prahy magické město a z Čech srdce Evropy. Celý svět se přijíždí obdivovat Vašemu dílu a my se jím pyšníme. Přesto nedokážeme přijmout Vaši moudrost. Naším

Obec Lhota-Vlasenice
Vás zve na pořad

Vivat Carolus
koncertní hold otcí vlasti, císaři a králi Karlu IV.

Učinkují:
Alfred Strejček a Štěpán Rak

16. dubna 2016
začátek od 19 hod.
v KD Vlasenice
u Kamenice nad Lipou

Předprodej vstupenek:
drogerie TETA Kamenice nad Lipou,
p. Bejdová, tel. 602 162126
Trafika u Rynářské brány Pelhřimov
(vedle sklepu), p. Lhotská, tel. 724 217 513
Informační středisko Jindřichův Hradec,
Panská 136, tel. 384 363 546
Hospoda u Rudolfa Vlasenice,
p. Lang tel. 774 941 917
Cena 150 Kč

národním osudovým prokletím je svárliвість, nepoučiteľnosť a pýcha. Vše přitom bylo Vámi vysloveno a také v pokoře vykonáno. Chceme dnes připomenout Vašimi slovy, že nejen chlebem živ jest člověk, ale také schopností naslouchat onomu vyššímu řádu a dle něho také žít, tak jak to vyjadřují Vaše „Morality“, Váš vyšší mravní princip. Pro poučení a posilu nám, prostým, i těm, kteří nám vládou. Kéž ona božská jiskra Vašich slov rozsvítí pomazané hlavy a zažehne v nich lásku, moudrost a spravedlnost.“

Flétna a kytara se proplétají a vzájemně doplňují ve skladbě „Colaudemus“ a následují některé z moralit, neškodí si jich pár připomenout :

- * „Poslušnost z lásky je pevnější než poslušnost z nadvlády a strachu.“
- * „Zdravější je mlčet, než mluvit s hlupákem“.
- * „Raději vyhledat samotu než se spolčit se zlymi lidmi.“
- * „Lépe je stýkat se s moudrým chudákem než bohatým hlupákem.“
- * „Prostřednictvím moudrosti lze dojít pokory, dobré vůle, zbožnosti a vyhnout se hříchům.“
- * „Kdo hledá moudrost, aniž by četl a lopotil se ve snaze ji získat, nejedná správně, kdo se domnívá, že už ji má, neví nic.“
- * „Nevěř tomu, kdo tvrdí, že zná pravdu !“

Poté další kratší hudební svita, načež je stručně shrnut Karlův životopis, na základě novějšího výzkumu antropologického týmu je připojena i výtka k lehkomyšlnému počínání císaře na podzim roku 1350, kdy při putování severní Itálií neodolal svodům rytířských klání a pod cizím jménem se zúčastnil jednoho turnaje, v něm byl těžce raněn a jeho felčari následně dlouho zápasili o jeho život (mimořádně, kolem této události vyfabuloval nedávno i jeden z příběhů „císařské série“ spisovatel Jan Bauer).

Karel zázračně přežil, i když následky nesl do konce svého žití, poučil se a moudře vládl, jak v pohádce, mohlo by se dodat. Jistě to až taková idyla nebyla, však jsou připomenuta mnohá opravdu geniální rozhodnutí, diplomatické tahy, politika sňatková, nikoli válečných dobývání území. Několikrát je kladně vzpomenu císařův vřelý vztah k českým zemím, jsou jmenovány některé ze staveb jeho doby, je děkováno za vinnou révu a počátek jejího pěstování a šlechtění v Čechách, stejně jako za „karlátko“ (druh švestek, jejichž sazenice nechal dovézt do Čech také z Francie)

Končí se vladařovým úmrtím v roce 1378, smutečními fanfárami a opětovným slavnostním konstatováním, že on skutečně „nebyl rytíř jako jiní“.

Celý koncertní hold je napsán Alfredem Strejčkem s využitím citací z „Moralit Karla IV.“ a z prací Františka Kožíka a Jindřicha Pecky, hudbu složil Štěpán Rak, ten také v průběhu večera mistrně hraje na kytaru a zpívá, zatímco jeho partner krom skvostného dramatického přednesu se místy přidává s flétnami, píšťalou, či perkusemi.

Velice důstojná oslava, velmi silný a krásný zážitek, ať už ve Vlasenici, v Praze či kdekoli jinde. A inspirace k zamyšlení, nad námi všemi obecně, nad vlastním konáním. Vivat Carolus Quartus !

„**Vivat Carolus**“ - koncertní hold Karlu IV., [KD Vlasenice 16.4.2016](#) a kavárna Caféidoskop v Praze 23.5.2016, stejně jako další místa v ČR. Letošních akcí na oslavu 700 let od narození Karla IV. je mnoho, tak to určitě ještě někde, někdy, nějakou stihnete. <http://otecvlasti.eu/>, P.H. květen 2016

Trocha poezie naše čtenáře rozhodně nezabije

Romance

Jdu krok za krokem, krůček po krůčku, tu v lese hlubokém, při úzkém potůčku v hebké mechovině, na jehličí pak sypkém, vůně ! jak při víně, prostupující sklípkem na stromech smoly žluť a modře přísliby borůvků, už mám chuť. Hned vedle nad hřiby kryjící houština. Palouček pro víly. Nádherná krajina. Svět nad jiné milý

Co si ukuchíme ? HRC - FRC bábovku, dort či koláč – a to pokaždé jinak !

Milí čtenáři, možná máte hromadu volného času ☺, já ale vůbec ne a tak občas používám recepty, které mi ten čas ušetří. Nebo Vám třeba došly nápady, co upéct svým blízkým, kamarádům či nečekaným návštěvám a proto Vám poradím snadný figl, jak z jednoho jednoduchého receptu na těsto vykouzlit různé druhy bábovek, dortů i koláčů.

Na těsto potřebujeme :

- * 2 hrnky polohrubé mouky
 - * ¾ hrnku cukru krystal
 - * 1 vanilkový cukr
 - * 2 vejce
 - * ½ hrnku oleje (light verze = ¼ oleje a ¼ kefiru)
 - * 1 hrnek mléka
 - * 1 prášek do pečiva
- Odměrka je snídaňový hrnek cca 250ml.

A jak na to ?

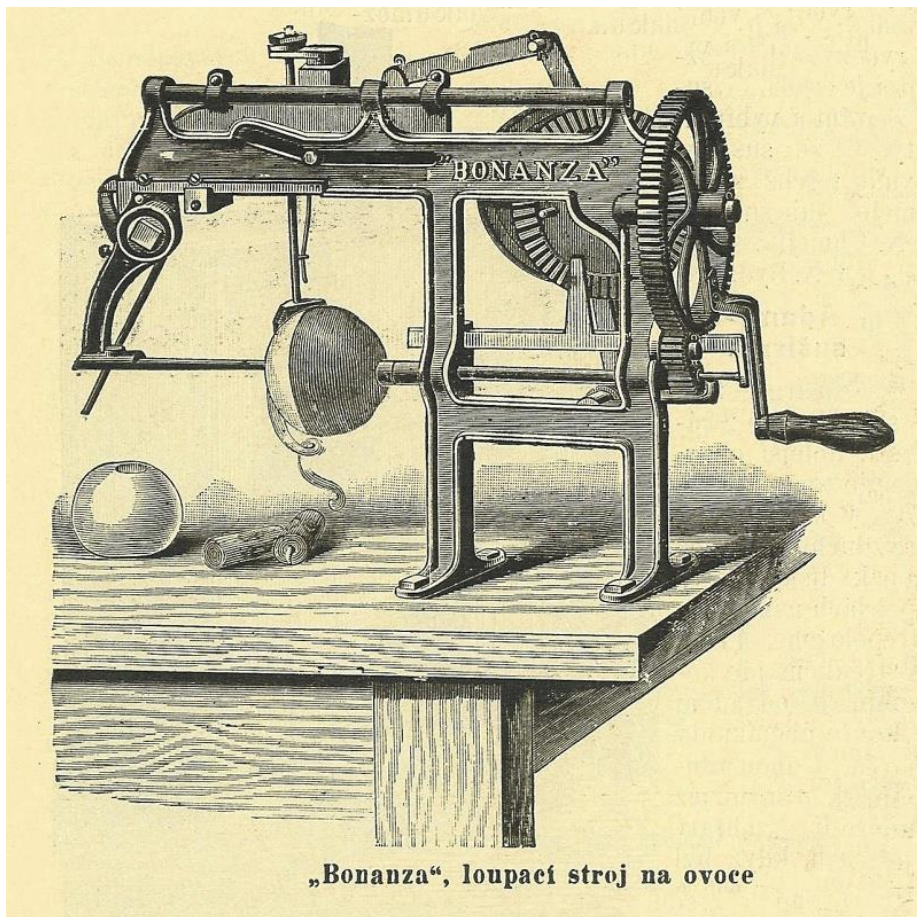
Těsto dobře vyšleháme, aby bylo dokonale hladké, a pečeme při cca 180°C v jakékoliv formě nebo na plechu vymazaném tukem, vysypaném

strouhankou nebo hrubou moukou a přikrytém alobalem. Nabízím Vám **osm variant základního těsta**, ve kterých měníme jen poměry v celkovém objemu 2 hrnků mouky :

- 1) kokosové – 1 ½ hrnku polohrubé mouky + ½ hrnku kokosu
- 2) ořechové - 1 ½ hrnku polohrubé mouky + ½ hrnku jemně mletých ořechů
- 3) kakaové – 2 hrnky polohrubé mouky + navíc 1 vrchovatá lžice kakaa, rozmíchaná v 1-2 lžících mléka
- 4) kakaové ala Sachr dort - 1 hrnek polohrubé mouky + do 1 hrnku 3 vrchovaté lžice kakaa a doplnit polohrubou moukou
- 5) Sachr dort speciál – 1 hrnek polohrubé mouky + 1 hrnek kakaa (viz foto)
- 6) velikonoční – 2 hrnky polohrubé mouky + ke konci míchání přidáme 50g rozinek
- 7) čokoládové - 2 hrnky polohrubé mouky + ke konci míchání přidáme 50g nasekané čokolády na vaření
- 8) makové – 1 ½ hrnku polohrubé mouky + ½ hrnku mletého máku + 2 lžice rumu

Ale to ještě není všechno, jednotlivé varianty těsta můžeme dále vylepšovat, zdobit a doplňovat o různé přísady a ovoce. To je třeba před použitím oloupat (pozor, neplatí pro jahody !), k čemuž vám skvěle poslouží Bonanza, loupací strojek na ovoce.

„Bonanza“, loupací stroj na ovoce

A dále vylepšujeme :

- pokud do ½ těsta přidáte 1 lžici kakaa a 1 lžici mléka, máte mramorovou bábovku (viz foto)
- když do vyšší vrstvy těsta na plechu přidáte višně nebo meruňky, máte bublaninu
- nižší vrstvu těsta můžete zdobit ovocem a drobenkou nebo ji upéct a použít k přípravě řezů
- pokud byste jako podklad potřebovali trochu hustší těsto, stačí, když uberete trochu mléka
- těsto můžete vylepšit i citronovou kůrou nebo lžící rumu

Určitě přijdete sami na spoustu dalších variant, možností je nepočítaně a fantazii se meze nekladou.

Ať ale vymyslíte cokoliv, vždy to zůstane HRC – FRC ! Pokud by vás cokoliv zajímalo, pište na recepty@turovka.cz

Eva Hrušková 25.zář 2016, foto O.H. 2.října 2016

Hádankářský koutek

Spirálovka

Směrem dovnitř : živočišný kmen - sportovní střelecká disciplína – spojka – hlas hrdličky – tímto způsobem – český zpěvák – slovensky „míč“ – římská tisícovka – předložka – končetina – z drůběžního masa – polévkový knedlíček – tázací zájmeno

Směrem od středu ven : typ mozaikové dlažby – příbuzná – naše vysoká škola – malý záhon (krátce) – konec šachové hry – část dne – malá obuv – finské město – děcka – předložka – slovensky “mluva”

Záměnka

SCHOULENÁ je v tvé náruči, říkáš si, toť krása.

A jak idylické.

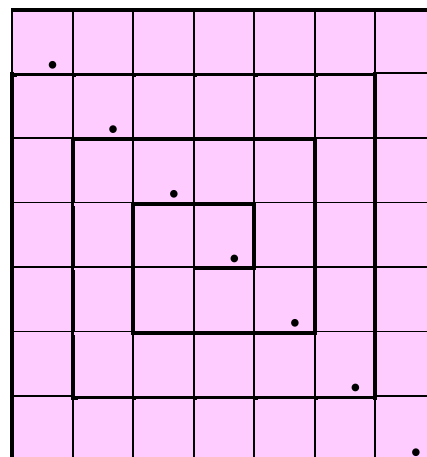
MĚSTEČKO U TELČE známé též produkcí masa.

Rodiště Javořické.

Skrývačky

To zimní koupání naostro ve citelně studené vodě nemusí vždy tělu dělat dobře.

Říkali jste, posila pro váš tým, ale jak vám vlastně zametá nové koště ?

Přesmyčka

A Češka O.R. dře v CIA !

Algebram

$\frac{3}{7}$ alegorie + $\frac{3}{5}$ vyčerpávající práce + $\frac{3}{4}$ vychovatelka + $\frac{3}{6}$ dopravná na železniční trati + $\frac{3}{8}$ desetina metru

Hřebenovka

- vyhotov !
- virové onemocnění
- okázale žijící zbohatlík
- umytí
- chemický prvek, vzácný plyn

1	2	3	4	5

Řešení hádanek nám rozhodně pošlete, prozradíme ještě správná řešení hádanek z čísla minulého:

Spirálovka : směrem dovnitř : soboty-poklad-N-Ustinov-zenit-ampule-žínky-Ti-duo-skeče-RaJ, směrem od středu ven: Jareček – soudit – Y – kníže – lup – matine – zvonit – sundal – kopyto – bos, Stojčín

Záměnka : Zlátenka, zlá fenka

Skrývačky : Částrov, Těmice

Hřebenovka : junec, zmiže, orloj, ideal, emise, Jezdovice, Cejle

Přesmyčka : Dolní Cerekev , Bednářeček

Algebram : HORNád + ÍDUch + BENEš + KYz = Horní Dubenky

Loučení s létem roku 2016 v Turovce

Rok se s rokem sešel, a jeden týden k tomu přibyl ještě navrch, tradiční divadlo a noční bojovka v Turovce tentokrát nebyly na programu klasického posledního prázdninového víkendu, ale překulily se až do září, někteří školáci sice možná díky ředitelskému volnu ještě léto užívali, většině však už nový rok začal čtvrtkem 1.9., na účast v sobotní hře to zásadní vliv zjevně nemělo, ta byla dokonce za poslední roky rekordní (přes 120 aktivních nočních bojovníků), ovšem návštěvnost pátečního představení to možná trochu poznamenalo. I tak ale byl kulturák docela slušně zaplněn.

Divadlo Akorát přijelo s nově nastudovanou hrou dramatika Martina McDonagha v úpravě a režii Adély Červenkové, nazvané Mrzák Inishmaanský. Jak praví průvodní slovo, jedná se o drsnou irskou komedii o nejzapadlejších zapadákovech a lidech, kteří tam zapadli. Hru plnou vajíček, hrášku, brambor, velikášských novin, sprostých slov a velkého snu Na ta slova upozorňuje i cedulka u vstupu – instalovaná pro rodiče s dětmi : „V představení zazní mnoho vulgárních až „nechutných“ výrazů. Pokud to Vaší výchově dětí nevádí, vezměte je do předních řad. Nevystudovaní psychologové doporučují, dle vyspělosti dětí, účast až od 12 let.“

Nu, malých diváků příliš v hledišti nebylo, a jejich zdravý vývoj snad nebyl narušen. Pravda, řada replik, které autor vložil hercům do úst, byla silná i pro dospělé notně otrlé publikum, především ty servírované

ráznou Irčankou Helenou v podání Adély Červenkové. Ovšem záměr autora prostě takový byl, šokovat a především přiblížit tímto způsobem onu drsnost prostředí, Bohem i lidmi dávno zapomenutého. Leč, hollywoodskými filmaři téměř znovuobjeveného – ti totiž nedaleko Inishmaanu natáčejí jakýsi velkofilm a v něm se mohou uplatnit i místní, pro které to může být i následná vstupenka do dalekých amerických studií.

Toto je jedna z tradičních tří velkých novinek, které běžně přináší do inishmaanského dragstoru vedeného tetami Eileen a Kate lokální pábítel Johnny Pateena Mika. Jeho zprávy jsou vždy ty nej-, zaručené, kolosální, jedinečné. I tahle má pochopitelně svůj okamžitý dopad, především na mrzáka Billyho, který je po pro něj dosud tajemstvím obestřené smrti rodičů hned po jeho narození vychováván zmíněnými tetami a tak jak je zmrzačeno jeho tělo, trpí i duše, buď věčným a už otravným soucitem blízkých nebo posměchem a urážkami jiných. Dostat se tak k oněm filmařům, třeba by se našla role i pro poznamenaného. A následně se pak může otevřít i cesta pryč z tohoto kraje

Billy je inteligentní, sečtělý, když slyší, že Bobík Bobby připravuje člun k plavbě přes úžinu směrem k místu natáčení a nabírá zájemce o přepravu, vycítí životní šanci. Jak s ní naloží, jak se vlastně další děj vyvine a k jakému konci bude směřovat, to nelze již prozradit. Říci lze toliko to, že hra obsahuje řadu velice vtipných dialogů, zároveň však i momentů vážných, ba dojemných, a je zabydlena řadou postav, kterým herci Divadla Akorát vdechli skutečný život. Nikdo tentokrát svou rolí nevyčníval nad jiné, dostatek prostoru na scéně dostali všichni, snad jen ten nezastavitelný trubač zpráv chtěných i nechtěných, každopádně neustále se valících, ten neodolatelný a neudolatelný Pateena Mika v excelentním podání (role jak na míru šitá) Jiřího Berana na sebe díky své krásné užvaněnosti a kouzelnému fanfaronství strhával trochu víc pozornosti. Radek Vyvadil se jako obvykle mistrně vypořádal se svou úlohou, mrzák Billy byl přítom nesmírně náročnou figurou k věrohodnému ztvárnění. Adéla Červenková zase naprosto přesvědčivě předvedla Helenu, krásnou, však sprostou jak dlaždič, co dlaždič, ten by se snad ještě musel hanbit a rudnout při zaslechnutí jejího vskutku šfavnatého slovníku, však to také při jejím prvním nástupu na scénu s diváky notně zacloumalo ! Její věčně okřikovaný a políčkováný bratr Bartley (Vojtěch Krčma), obě tety (Helena Justová a Lucie Stropnická), Pateenova stále zpitá téměř devadesátiletá matka (Míša Christelová), doktor (Jan Krčma) i Bobík Bobby (Zorin Vergos) jim zdatně a naprosto vyrovnaně sekundovali, malých rolí vážně nebylo.

Irské hudební ornamenty v drobných pauzách nutných na jevištní úpravy (jelo se bez přestávky) jen umocnily celkový dojem, v Turovce jsme tudíž mohli litovat jen toho, že nešlo realizovat světelné efekty. Nu a těch ostrých slovíček snad mohlo být méně, divadelníci se však rozhodli předlohu ctít, ctili jsme ji tedy též a snad všichni se s ní vyrovnali bez úhony. Dle usměvavých tváří po skončení představení to tak vypadalo. A usměvavé bylo i sobotní odpoledne – slunce svými paprsky od rána zalévalo náves, nešlo odolat pozvání na tradiční karneval a přehlídku masek. Nebylo jich letos tolik, porota vyhlašující ty nej- to však neměla ani tak vůbec jednoduché.

Převahu v poli soutěžících měli zástupci hlavního města, odtud přijeli dle svých slov do Turovky jeden modrý Šmoula, milosrdný anděl a éterická lesní víla, později prohlášená za vítězku. Okouzlující Beruška

přicestovala údajně z Berušкова, neposedná Veverka přihopsala z lesa, Žába přiskákala z Humpolce a dvojice Pat a Mat, to snad kdyby se někomu ve vsi zrovinka něco porouchalo, přibyla z Pelhřimova. Odkud byla na kočárku přivezena malá Kravička, to jsme se nedozvěděli, na obvyklé krátké interview byla opravdu ještě moc malinká. Zato plavecký mistr z Rozmarného léta byl výřečný až běda, mocně potahoval z dýmky, slastně se tvářil, žoviálně komentoval dění okolo a jen jen se svou růžovou matrací vyrazit na lov mladých cachtání chtivých slečen, snad do cerekvického lomu, nu, proč ne? Závíděli jsme? Ty slečny možná, koupání v chladivých vlnách určitě

Následovalo dětské odpoledne v kulturáku plné her, soutěží, muziky, tancování, pochopitelně i mlsání sladkostí a všelijakého dobrého pitíčka. Na programu tentokrát nebylo divadelní představení, věrme, že napřesrok se Divadlo Akorát opět vytasí s nějakou novou hrou určenou mladší generací. My dospělí však chápeme, že absolvovat páteční odpolední zkoušku, pak večerní představení a v sobotu navrch připravit bojovku včetně odehrání příslušných výstupů na ní, je už tak nesmírně náročné.

A tedy k letošní bojové hře samotné. Ten týden posunu v konání akce byl znát, zvláště když se ještě kolem šesté hodiny začaly honit mraky a dokonce to jednu chvíli vypadalo na déšť. Nepřišel, obloha se pročistila, ale stejně se už v osm večer snášela tma tmoucí a zapálení ohně bylo jak tradicí, tak nutností. Stalo se tak po čtyřiatřicáté a pořadatelům, především Rudovi Vyvadilovi a Pepíkovi Plešákovi coby

dávným zakladatelům téhle obdivuhodné a konkurence i obdoby zřejmě nemající šňůry bylo vyřčeno uznání, dík a následoval bouřlivý aplaus všech shromážděných. Poté obvyklá instruktáž, jak se chovat v lese během hry, na co dávat pozor, a úvodní scénka – přibíhá holčička, která se ani nestihá představit, taková Karkulka přelíbezná to je, ale uhoněná, utrápená, sotva stihá trhanými slovy dětem vypovědět, co se to za špatnost v lese děje, považte ! Kočka Zelenoočka Drápavá se v čele smečky divokých micinek chce lesního království zmocnit a mít jej sama pro sebe, dosavadní ostatní zvířecí obyvatelé proto mění v bytosti s lidskou podobou, ty pochopitelně v mechu a mezi stromy žít takto nemohou, prchají z lesa, ale co si počnou ve světě ? A co

bude šumný hvozd bez jejich přítomnosti ? Jen pohleďte na holčiččina pejska, Hafánka, také se připlétl Zelenoočce do cesty a teď ? Vždyť vypadá jako nějaký kluk, přitom běhá po čtyřech a ňafá a štěká, to přeci nejde ! S tím se musí něco udělat, děti, pomozte. A děcka pomoc ochotně přislubují, děvčátko s Hafánkem radostně odbíhá, času není nazbyt. A první parta odvážlivců se již chystá.

Aby děti nabraly sílu, a také aby přečkaly, stejně jako doprovázející je dospělí, čekání na start, neb vypouštěny jsou ve zhruba desetiminutových intervalech a skupin se vytvořilo celkem jedenáct, je postaráno letos nově a chvályhodně o občerstvení, děti zdarma dostávají džus a kofolu, humpolecké špekáčky na opečení (náčiní je k dispozici též), samozřejmě uzenina je i pro dospělé, včetně chleba a hořčice, plus nějaký ten decánek vína na kuráž. Zpoplatněno je pouze pivo, ovšem jen desetikorunou za 0,5 l velkopopovické jedenáctky. Odezva ? Vesměs kladná

Jako obvykle Ruda Vyvadil vymyslel strhující příběh a zabydlel jej mnoha postavami. Na jednotlivých stanovištích se děti setkávají s Jelenem Moudrákem a jeho kamarády Koumáčkem, Přemýšlivkou a Moudráčkem, ti mají pro účastníky hry řadu rad a doporučení, hlavně – nebát se žádných kouzel, s rodinou Krkavců, kteří mohou komunikovat s duchy lesa a požádají je o ochranu dětí, těm zároveň doporučí, aby byly opatrné a ne každému, koho potkají, věřily, s rodinou Veverkovou, jež dovede předvídat a děti nasměruje k holčičce s Hafánkem, průběžně postupující k doupěti Zelenoočky, s labutími dvojčátky, jimž lidská podoba pranic nevadí, neboť důležitější než tělo je povaha každého tvora ... Nejsou tu samozřejmě jen samí kladasové, v lese čeká i nenasytná a chamtivá rodinka Křečkova, jinde zas mazaná a loupeživá familie Liškova, chlubitivý Páv sice přímo neškodí, ale je to samolibý narcis, ztráta času bavit se s ním, ovšem

Zmijáci, jo, to už je kalibr Ale nakonec děti doženou holčičku usilující o záchranu lesa, Josefka se jmenuje, a společnými silami a díky světlu kouzelné lampy všechny kočičandy včetně Zelenoočky přemění v hodné, předoucí a tulící se micky a mourky, ostatní lesní obyvatele zároveň opouští lidská podoba ...

Opravdu nádherné pamětní medaile za statečnost, každý má nějakou jinou, každá je nápaditým a úžasným originálem, no a pak přichází úleva, že břímě je pryč, úkol splněn a vše se v dobrém skončilo.

Na děti čekají už doma postýlky, my dospělí se ještě postupně scházíme u ohně, po závěrečné družině dosahující cíle se k nám přidávají i herci a dobrovolní účinkující ve hře. Debatuje se o potřebě takovýchto akcí, o lidské vzájemnosti, o divadle, o hvězdách na letní obloze i v lidských duších ... oheň dohořívá o půltřetí ráno, většina diskutujících i těch třeba jen převážně naslouchajících se rozchází do svých příbytků, ale u Rudy to údajně na dvorku a zahrádce žije až do kuropění.

Díky, Akoráťáci, za nádherný, nepromarněný víkend, díky všem, kteří v těch pár dnech přišli a zúčastnili se, aktivně či pasivně, divadla, karnevalu, dětského odpoledne, bojovky či večera u ohně. Bylo to zase moc fajn !

P.H. září 2016, foto Petr Holeček a Ondřej Hruška, 2. a 3.září 2016, fotodokumentaci k prohlédnutí i ke stažení najdete [zde](#)

Turovčata – jak to všechno probíhalo v roce 1985

Rok 1985 přináší změny, děti rostou jako z vody, ze dřívě desetiletých dítek jsou najednou pubertáci, kterým nestačí hrát si na „vojáčky“, občas musí i doma pomáhat, jsou samá ruka, samá noha a cítí se být „dospělákem“. Ty je třeba zapojit jinak, připravit jim zajímavější program, dát odpovědnost. Tak vznikly smíšené družinky, nejstarší dítě-vedoucí družiny táhlo za sebou menší a ještě menší ratolesti. Vedoucí se o ně musel nejen starat, ale plnil i „náročné“ úkoly při různých společných hrách. Z roku 1985 nemám doklady o tom, jaké diplomy nebo medaile se rozdávaly, našel jsem ale výsledky jedné denní hry s názvem „Poznávání Turovky“. Soutěžící družinky dostaly papír se spoustou otázek, co kde v Turovce je, kde se to nachází, kdo to má, jak se kdo jmenuje a podobně. Aby děti našly správné odpovědi, musely prošmejdít celou vesnici, najít to, co potřebovaly, pokládat místním obyvatelům všetečné otázky a jejich výpovědi pečlivě zaznamenat, vše v omezeném čase. Byly úžasné, nejenže všechno našly, ale jejich odpovědi byly velmi podrobné – takové jsem od nich ani nežádal. Navíc všichni splnili časový limit, a to s sebou tahali ty nejmenší prcky. To bylo léto roku 1985 – pokud má někdo, nyní již pamětník, zajímavé zážitky z účasti na

letních hrách Turovčat (je jedno, z jakého roku), případně fotky, diplomy či jiné materiály a chtěl by se podělit s ostatními pamětníky o své dětské pocity, pošlete prosím svůj příspěvek i materiály do redakce Turoveckých novin.

Ruda Vyvadil, srpen 2015

Poznávání Turovky

1. V kterém roce byl postaven kulturní dům? Kolik má oken? Jaké stroje jsou u něho a kolik?
2. Kdo je nejstarší občan Turovky, jak se jmenuje, kde bydlí. Seznamte se s ním a předejte mu malou kytičku.
3. V kterém roce byl postaven teletník, kolik kusů tel. t je zde vykrmováno, a čím.
4. Každá obec někdy vznikne. Turovka byla tedy založena kdy?
5. Jak se jmenuje nejmladší obyvatel Turovky a kolik mu je?
6. Kolik chalup vlastní "pražáci"? Sežeňte jejich podpisy.
7. Koli psů je v Turovce, zjistěte jejich jména.
8. V které dnu přijíždí pojízdná prodejna a v kolik hodin.
9. Kolikrát do měsíce je možné si vyměnit propanbutanové bomby a kde?
10. Kolik autobusových linek projede za den Turovkou.
11. Bartoňovi pěstují také rybíz. Kolik keřů mají na zahradě?
12. V kterém roce byla postavena kaplička?
13. Pod které JZD spadá Turovka a jak se jmenuje předseda.
14. Kterým směrem od čekárny je Hřibčecí.
15. Napište čísla jednotlivých stavení a k nim jména obyvatel.
16. Spočítejte sloupky budoucího zábradlí kolem požární nádrže. 23
17. Která chalupa v Turovce je nejmenší a která největší. *Uchů, Štorek, Koc*
18. Zjistěte SPZ auta pana Bartoňe. *PE-B-37*
19. Čím se živí praše domácí. *brambory, srohlkopřívij, arni, voda k*
20. Kolik dává průměrně kráva mléka? *md. 415 luro k mléka*
21. Jak se jmenuje poštovní zaměstnanec, jezdící s poštou do Turovky? *Ušonka*
22. Kolik kilometrů je z Turovky do Hřibčecí a přes Bělou zpátky? *dobroušku*
23. Kdo v Turovce pěstuje /Chová/ včely? *Vinča, Ysa, Hoch, Čed,*
24. Přineste čtyři pěstované polní plodiny z okolí Turovky.
25. Namalujte kočár, který stojí u stavení pana Daniela.
26. Jaké požární zabezpečení je v Turovce. *hořička, Vřihocha*
27. Změřte velikost hřiště u chaty pana Kocha. *brabce 6,5 mětě k*
28. Vedle teletníku je něco přikryté černým igelitem. Co to je a k čemu to slouží. *slar he hurení dolyška*
29. Kdy se v Turovce sleví pout. *24. 6*
30. Je někomu v Turovce třicet let? A komu. *Hedviha Vyvadilova*

1 BYL POSTAVEN 1958
2 KAROLA SVOBODOVA (DUMČ 26

3 T BYL POSTAVEN R. 1961
TELAT 90. VYKRMENI SEMEM

4) věd. 150 lety

5) honsa vyradil

6) Podpis porávníků Svoboda, Tuma

6) Porávníci vesni 10 chalup

7) 4 mena (Mudla, Blah, ren, rary)

8) Pondělí 900, čtvrtek 1000

9) 6 chalup 10) 1 domácnost (Pala) 11) 35

12) 1918) Pod Věselou) P. Yekara) 13) východ

- 15) 1 kulturní
- 3 Plešal
- 4 Strachov
- 5 Dymhel
- 6 Lisa
- 7 Chaloupek
- 8 Svoboda
- 9 Vlntr
- 10 - nic lisa
- 11 Poupka
- 12 Mchuta

- 13 Barton
- 14 vyradil
- 15 Zadravil
- 16 P. Svoboda
- 17 Veselova
- 18 Svoboda
- 19 Mchuta
- 20 Lisa
- 21 Lisa
- 23 Kolečov

Čím se zabývají obyvatelé Turovky

Mají velkou úrodu jablek, tak je musí sklídit a to třeba netradičně. Většinu pak rozdrtí, nappou do beček, nechají to pěkně kvasit a bublat a chystají se na zimu. Používají výhradně Mayfarthův kombinovaný stroj na výrobu moštu (viz str. 2), který obsluhují tři muži. Takhle to ale s úrodou vypadalo vlani, letos nebylo na tomto stromě skoro vůbec nic.

O.H. 28.zář 2016, foto 28.října 2015

Noviny z Turovky. Šéfredaktor: Přemysl Hamerník. Redakce: DTP a grafika Ondřej Hruška, korektury K.Hamerníková, M.Kunešová, M.Brémová. Adresa redakce: Turovka 4, 394 03 Horní Cerekev. Kontakt: noviny@turovka.cz. Vychází nepravidelně v nákladu příležitostně pro rodiny a přátele členů redakce. Redakční rada má výhradní právo nezveřejnit příspěvky, které se jí nelíbí, které jsou nevhodné, nevkusné, které jsou škodlivé celkově a to zejména zdravému duševnímu životu. Anonymní články se nepublikují. Drby, klevety a pomluvy jsou nám odporné a proto je zásadně nezveřejňujeme. Autoři přijatých článků zodpovídají za jejich správnost včetně citací z jakýchkoliv externích zdrojů informací. Veřejně přístupná elektronická podoba těchto novin existuje na stránkách www.turovka.cz. Žádná část obsahu těchto novin ve verzi tištěné ani ve verzi elektronické nesmí být využita k osobnímu obohacení, nesmí být kopírována, dále publikována natožpak rozšiřována v jakékoliv podobě. Veškerá autorská práva jsou vyhrazena © 2014 - 2016 Redakce Novin z Turovky.